

veto

**Pintjes worden niet
duurder. Fakbeheerders
leggen uit waarom**

p. 5

**Geschiedenis van de
Leuvense kringen
deel twee: Germania**

p. 6

**Kulak wil een medaille
van glas en beton**

p. 8

Politieke dimensie studentenstrijd in doofpot

Mexicaans leger maakt einde aan bezetting universiteit

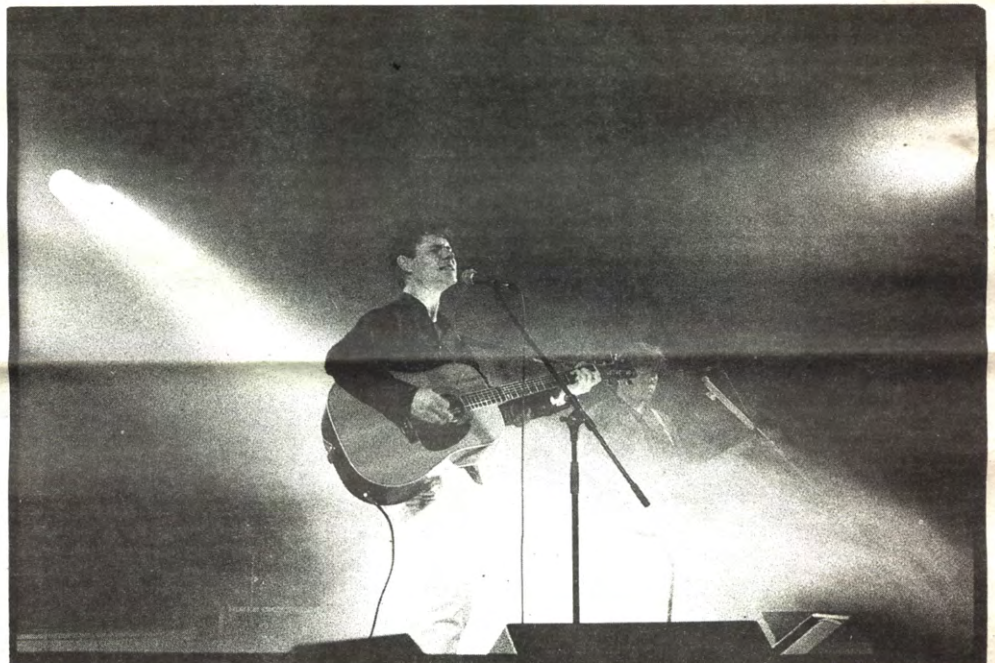
De Autonome Nationale Universiteit van Mexico (Unam), een moloch met 270.000 studenten, werd sinds april vorig jaar bezet door studenten en academisch personeel, verenigd in de Algemene Stakingsraad. De staking begon als een protest tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld, maar groeide uit tot een maatschappijkritische beweging. De Mexicaanse president Ernesto Zedillo (PRI) zag dat zo niet zitten en voer scherp uit tegen de stakers. Die kregen vorige week zondag bezoek van leger en politie.

Een week terug, in de nacht van zondag op maandag, zijn 210 studenten in de grootstevangenis van Mexico Stad in hongerstaking gegaan. 175 van hen werden reeds op één februari gearresteerd bij de ontruiming door de politie van de school Preparatoria 3, de anderen zondagochtend bij een grootscheepse inval van 2500 soldaten en politie-agenten op de universitaire campus Unam waarbij een eind werd gemaakt aan bijna tien maanden staking. De president van Mexico, Ernesto Zedillo, zei in een televisietoespraak dat de pogingen om binnen de universitaire gemeenschap een oplossing te vinden, hun grenzen hadden bereikt en dat de wet moest worden toegepast.

Golf

Het konflikt begon in april vorig jaar toen rektor Francisco Barnes het zeer lage inschrijvingsgeld optrok tot 140 dollar, oftewel drie keer het minimumaandloon in Mexico. Daarnaast besloten de universitaire autoriteiten om de toelatingsexamens te laten organiseren door de privee-instelling Ceneval. Ook de automatische overgang van kandidaturen naar licenties werd afgeschaft.

Dat deze maatregelen op een dergelijk fel protest stootten, heeft veel te maken met het ongenoegen van de studenten over de gang van zaken in Mexico. Sinds de Wereldbank de staatschuld van Mexico moest dichten met enorme leningen, geeft het Internationaal Monetair Fonds de Mexicaanse staat *aanwijzingen* over hoe ze een strenge bezuinigingspolitiek moesten voeren. Verschillende verworvenheden uit de sociale zekerheid en de gezondheidssector werden teruggeschroefd. Daarnaast stroomt een golf van liberalisering door de Mexicaanse economie. Tegen de plannen tot

Op het Songfestival verklaarde Jos Geysels zijn liefde aan Chantal Pattyn. Ook voor Bram Vermeulen is het nu eenmaal Saint-Amour. Tania verklaart haar liefde aan de Mexicaanse regering, bij Germania horen we enkel 'the answering machine'. Anton Walgrave zendt ons 'Greetings from Mercury'. Daarmee bevindt hij zich wel op een 'wet deck'. Lang leve Valentijn!
(foto Joost Helsen)

privatisering van de nationale elektriciteitsmaatschappij werd massaal geprotesteerd door de vakbonden.

In Mexico, een derdewereldland, is het belang van de Unam voor de democratisering van het onderwijs heel groot. Het was de enige publieke universiteit met vrije toegang en lage inschrijvingsgelden, de enige kans voor de minder goedgee jongeren uit Mexico Stad om hoger onderwijs te volgen. Bovendien garandeert de Mexicaanse grondwet de kosteloosheid van het onderwijs. Dat de minieme verhoging van het inschrijvingsgeld een precedent zou kunnen vormen om een inbreuk te maken op dit recht, vormde dan ook de voornaamste reden waarom de studenten hun universiteit gingen bezetten. Daarbij voegde zich nog de vrees dat — net zoals in de rest van het land — het onderwijs in de toekomst de weg op zou gaan van de privatisering. Naast de intrekking van de verhoging van het inschrijvingsgeld en de bevestiging van het

publieke en gratis karakter van de universiteit, eisten de studenten ook de democratisering van de universitaire instellingen. Dat leverde hen bijval op van de professoren waarvan velen zich bij de Algemene Stakingsraad aansloten.

Apparaat

Tijdens de onderhandelingen praatten studenten en universiteit naast elkaar. Rektor Barnes ging wel in op de vraag om het oude inschrijvingsgeld te handhaven, maar negeerde de rest van de studenteneisen. Hij wimpelde bijvoorbeeld het verzoek af om het *politie-apparaat* binnen de universiteit te ontmantelen. De studenten doelen hiermee op de zogenaamde *porro's*, oproerkraaiers die vermoedelijk door overheid of universiteit werden ingehuurd om bijeenkomsten van de studenten te verstoren of geweld uit te lokken. In de Mexicaanse krant La Jornada werd de loonfiche van een prof ge-

publiceerd die tijdens de staking 'overuren' had gepresteerd. De man stond bij de studenten bekend als een porro.

Barnes nam ontslag in november en werd vervangen door de huidige rektor Juan Ramon de la Fuente, de voormalige
vervolg op p. 2

Betoging tegen verrechtsing Wo 16/2 Brussel

De verrechtsing in Europa neemt hand over hand toe. De nieuwe regeringscoalitie in Oostenrijk is daar een duidelijke aanwijzing toe. De komst van Jörg Haider naar Brussel, waar hij een bijeenkomst van het Comité van de Regio's zal bijwonen, zet ons ertoe aan actie te voeren. We willen met een betoging onze steun betuigen aan de Oostenrijkse bevolking. De vorige coalities in Oostenrijk hebben nooit ruimte gelaten voor oppositie, waardoor de huidige coalitie mogelijk werd. Samen met Loka (Sociale Raad) zullen nog enkele Vlaamse en Waalse studentenoverkoepelingen op woensdag 16 februari betogen in Brussel.

Afspraak om 12u30 aan Leuven Station

GROEP **T**

LERAARS MET VISIE

PEDAGOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Tensevest 60 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groept@groept.be

minister van Volksgezondheid. Die organiseerde een referendum onder de studenten en het academisch personeel. Negentig procent van de opgedaagde studenten verlangden het einde van de staking. De Algemene Stakingsraad bleef de universiteit echter bezetten. Dinsdag 1 februari kwam het tot rellen tussen studenten en politie. Er vielen 37 gewonden en 251 jongeren werden gearresteerd.

Met de verkiezingen van juli in aantocht werd deze situatie onhoudbaar voor de regeringspartij PRI. Men wou incidenten zoals in 1968 vermijden toen het leger het vuur opende op een manifestatie van studenten. Daarbij kwamen driehonderd mensen om het leven.

Volgens de woordvoerder van de Mexicaanse ambassade in Brussel steunde de Mexicaanse regering de universitaire autoriteiten van de Unam zonder direct tussen te komen, tot het conflict ophield enkel een onderwijsconflict te zijn en een staatszaak werd, door de versterking van de openbare orde. President Zedillo besloot speciale troepen te sturen om de kampus door middel van een verrassingsoffensief te ontzetten. De soldaten en agenten droegen geen vuurwapens en konden zonder geweld de studenten arresteren.

Op 6 februari voer president Zedillo in een televisietoespraak scherp uit tegen de stakers: "Laten we niet vergeten dat het voorstel van de rektor duidelijk tegemoet kwam aan de eisen van de plunderaars die de universiteit maandenlang teisterden. Met geweld hebben ze eigenlijk zelf een publiek goed geprivatiseerd." Verder ver-

dedigde Zedillo de inval van het leger als onvermijdelijk om "grotere ongeregelheden en misdaden" te voorkomen.

Roof

De Mexicaanse ambassade wijst in haar persmededeling op het feit dat de inval nodig was om het debat aan te vatten en over te gaan tot de omvorming van de Unam, maar dat dit niet volstaat om het konflikt op te lossen. Gezien de universitaire overheid niet ernstig inging op enkele fundamentele problemen over onderwijs en samenleving die de studenten haar aanreken, kunnen al vragen gesteld worden over hoe die omvorming er zal uitzien. Bovendien riskeren honderden Mexicaanse studenten momenteel vervolgd te worden voor "roof, diefstal, vrijheidsberoving, opstand en beschadiging van het universitair patrimonium", ondanks plechtige beloftes van rektor De la Fuente dat dit niet zou gebeuren.

Bart De Schrijver
Nele Spaas

Zie ook pagina 3.

Aktie

In solidariteit met de studenten van Unam zal er een actie plaatsvinden aan de Mexicaanse ambassade in Brussel. De actie vindt plaats op woensdag 16 februari om 17.30u. De Mexicaanse ambassade is gelegen aan de Rooseveltlaan te (1050) Brussel (vlakbij de ULB). Vertrek vanuit Leuven met de trein. Afspraak in de hal van het station om 15.45u. (Als ge al niet in Brussel zijt om Haider uit te jowen natuurlijk).

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 26
Nummer 20
14 februari 2000

Ver. uitg.: Peter Mangelschots
Hoofdredaktie: Bart De Schrijver
Redaktiesekretaris: Peter Mangelschots

Redaktie: Stijn Bovy, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Filip De Keukeleere, Margo Foubert, Loes Geuens, Joost Helsen, Diederik Vandendriessche, Pieter Van der Aa

Doka: Ellen 'Bart Moeyaert' Claes, Jimmy 'Jo Govaert' Debruyne, Joost 'Hubert van Herreweghen' Helsen, Rolf 'Rutger Kopland' Op de Beeck, Heleen 'Toon Tellegen' Touquet, Steven 'Paul Van Ostaijen' Van den Eede, Pieter 'Piet Paaltjens' Van der Aa

Medewerkers: Sam 'Guido Gezelle' Algoet, Katelijne 'Herman Brusselmanns' Beerten, Dominique 'Bredero' Biebau, Nikolas 'Gerrit Komrij' Cloet, Caroline 'Lucebert' Leysen, Wim 'Richard Minne' Raeymaekers, Kathleen 'Eva Gerlach' Raskin, Nele 'Paul Snoeck' Spaas, An 'Karel Van de Woestijne' Van De Moortel, Heidi 'Hugo Claus' Van Hout, Maarten 'Hugo Matthijssen' Van Meer, Matthieu 'Joe Roxy' Van Steenkiste

Lay-out en vormgeving: Katelijne 'Bart Veulemans' Beerten, Dirk 'Bernard Dewulf' Bernard, Stijn 'Louis Paul Boon' Bovy, Nikolas 'Leo Vroman' Cloet, Marie-

Anne 'Miriam Van hee' Dedeurwaerdere, Filip 'Annie M.G. Schmidt' De Keukeleere, Joost 'Joost Van den Vondel' Helsen, Willy 'Gwij Mandelinc' Leung, Peter 'Charles Duval' Mangelschots, Jorn 'P.C. Hooft' Peeters, Kathleen 'Henriette Roland-Holst' Raskin, Steven 'Gerrit Kouweaar' Van den Eede, Pieter 'Luuk Gruwez' Van der Aa, Steven 'Paul Snoeck' Van Dessel, Nathalie 'Leonard Nolens' Van Leuven, Maarten 'Hendrik Van Meer' Van Meer, Matthieu 'Jotie 't Hooft' Van Steenkiste

Cartoons: Seb

Dtp: Dirk 'Dirk Van Bastelaere' Bernard, Filip 'Danniël Billier' De Keukeleere, Willy 'Fred Fontein' Leung

Spelling: Filip 'Anton Van Wilderode' De Keukeleere, Peter 'Erik Spino' Mangelschots

Eindredaktie: Peter 'Peter Verhelst' Mangelschots, Matthieu 'Herman De Coninck' Van Steenkiste

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Kempenland (Herentals)

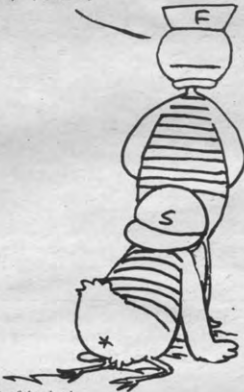
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

FOKKE & SUKKE

BLIJVEN AAN ZICHZELF WERKEN

GEEFT NIET.

SOMMIGE MENSEN ZIJN BETER MET HUN HANDEN.

<http://www.foksk.nl>

R6vT

(advertentie)
van fifties tot seventies, van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit, alles wat je kot nodig heeft

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

kruiswoordraadse

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Grondlegger van de fenomenologie — Getijde 2 Hofjonker — Gebak 3 Muzieknoot — Graansoort — Bijwoord 4 Startplaats bij het golfspel — Relatieve stand van twee hemellichamen 5 Wapen van een bij — Zangstem 6 Wijfsjesdier — Vertrek 7 Jong meisje — Gevangenis 8 Griekse godin — West-Vlaams plaatsje — Voorzetsel 9 Ongebonden — Belgische rivier 10 Voegwoord — Schitteren, blinken.

Vertikaal — 1 Pionier van de moderne bouwkunst — Rechtstreeks 2 Fabelachtig dier 3 Politieke partij — Insekteneter 4 Jongensnaam — Uniek 5 Effen — Kleurschakering 6 Tocht — Kwelzieke halfgod 7 Opspringend slijkdeeltje — Bevel 8 Vuur, bezieldheid — Lengtemaat 9 Elementair deeltje 10 Jongensnaam — Vette, dierlijke olie.

Door Filip De Keukeleere

“Het gaat niet alleen om dat inschrijvingsgeld”

De studenten van de Algemene Stakingsraad (CGH) die tien maanden lang de grootste universiteit van Latijns-Amerika bezet hielden, hadden lastige tegenspelers: de regeringspartij, de kranten en infiltranten allerlei. Na een voor hen zeer negatief referendum en de massale arrestaties door de politie vorige zondag, ziet het er niet goed uit voor de studentenbeweging. Van de zes eisen van de stakers werd er maar eenje ingewilligd. Tania Pérez, assistente Elektronika aan de Unam, nuanceert het beeld dat de wereldpers van de Mexicaanse studenten onphant.

Veto: Is het niet overdreven om voor een kleine verhoging van het inschrijvingsgeld een universiteit tien maanden plat te leggen?

Tania Pérez: «Het inschrijvingsgeld werd verhoogd tot 140 dollar, of drie minimummaandlonen. Dat is inderdaad nog weinig, want de totale stijging bedraagt maar twee procent. Het draait helemaal niet om dat bedrag alleen, maar om enkele belangrijke principes. De Mexicaanse grondwet bepaalt dat onderwijs gratis moet zijn, dus die verhoging was wel ongrondwettelijk. Waarvoor de studenten in opstand zijn gekomen is breder dan dat. Het gaat eigenlijk om de liberaliseringsgolf die al geruime tijd door heel Mexico waait. Toen de staking begon, werd ook de nationale elektriciteitsmaatschappij geprivatiseerd.»

«De studenten vrezen dat die privatiseringen ook het onderwijs zullen treffen. De Unam is de grootste universiteit van Latijns-Amerika. Het is tevens een openbare unief die door haar laag inschrijvingsgeld duizenden mindergevoede Mexicaanse jongeren de kans biedt om hoger onderwijs te volgen. Het is dus de bedoeling dat de Unam publiek blijft en de vrije toegang gegarandeerd.»

«Maar de Unam heeft Ceneval ingeschakeld, een privee-instelling die eksamens organiseert op het einde van de curricula. Die toegangsexamens bepalen welk beroep de student zal kunnen uitoefenen. De Unam kleeft haar diploma's dus vast aan die eksamens en wordt op die manier afhankelijk van Ceneval.»

Loonfiche

Veto: Is die stakingsbeweging een uiting van een sociaal ongenoegen dat bij de rest van de bevolking leeft?

Pérez: «Het is niet zo dat de Mexicaanse bevolking nu op straat komt. De studenten bezetten de unief niet voor hun eigen belangen, het inschrijvingsgeld, maar klagen wel problemen voor de toekomst aan. Ze hebben op lange termijn gedacht en geven hun kritiek op de maatschappij. De Unam heeft altijd een voortrekkersrol gespeeld in de Mexicaanse maatschappij. Telkens er verkiezingen doorgaan zijn er conflicten op de Unam. Heel wat bedrijven weten dat en weigeren soms Unam-studenten omwille van dat kritische imago. De Algemene Stakingsraad krijgt wel steun van de vakbonden. Ook zij hebben een aantal grote betogingen tegen de liberalisering georganiseerd maar die hebben nooit de kracht van de studentenmanifestaties gehad. Die gingen echt in tegen het systeem.»

Veto: Blijkbaar zijn ook heel wat andere bewegingen op die staking gesprongen. Zo zijn de studenten in contact gekomen met de Zapatisten.

Pérez: «Het was een solidariteitsbetuiging van radicale studenten die, verder dan de democratisering van het onderwijs, een strijd voor de democratisering van de samenleving wilden voeren. Die studenten werden dan door de pers als gevaarlijk afgeschilderd omdat ze samenwerkten met terroristen. De politie heeft echter nooit wapens gevonden in bezette fakulteitgebouwen. De nieuwe rektor, De la Fuente, heeft van de stakingsraad geëist dat ze zich zouden distantiëren van externe volksorganisaties, zoals het EZLN.»

Veto: De Algemene Stakingsraad had zes eisen. Op welke is de universiteit ingegaan?

Pérez: «Drie maanden na het uitbreken van de staking, heeft de rektor de verhoging van het inschrijvingsgeld laten vervaren. Dat is ook het enige punt dat het publiek

kent, vandaar de verontwaardiging dat die staking verder bleef duren. Op het idee van een gratis of een volledig publieke universiteit en een halt aan de privatiseringen, is nooit ingegaan.»

Veto: Uit een gesprek dat Veto had met een studentenleider van de Stakingsraad, enkele maanden terug (Veto 6), bleek dat overheid en

(foto Rolf Op de Beeck)

universiteit verschillende middelen inzetten om de staking te breken.

Pérez: «Tijdens de bezetting van de kampus begonnen sommige profen les te geven buiten de kampusterreinen, in bioskoopzalen in de stad bijvoorbeeld. Ze waren zelfs van plan die lessen dezelfde waarde te geven als werden te binnen de universiteit gegeven.»

«De studentenbeweging was ook sterk geïnfiltrerd. Sommige van de studentenleiders waren gestuurd door de regeringspartij PRI en trachten de studenten te beïnvloeden met hun discours. Als die studenten werden gearresteerd, liet de politie hen heel snel weer vrij.»

«De studenten waren daar ook vrij naïef in. Ze beseften niet dat het systeem waar zij tegen vochten heel sterk is. De staatsveiligheid wist op elk moment wat zij deden. Voor ze vorige week zondag de kampus binnenvielen, wisten de ordetroepen waar de studenten sliepen, waar versperringsposten stonden en hoeveel mensen er aanwezig waren. Op twee februari

verzocht de procureur-generaal van Mexico aan de onderzoeksrechter om precies 430 aanhoudingsbevelen tegen leden van de Stakingsraad en activisten van diverse sympathiserende, sociale organisaties.»

«Een ander middelje om de staking te breken vormden de zogenaamde porro's, een soort oproerkraaiers die door de academische overheid werden ingehuurd om geweld uit te lokken en aanhoudingen van studenten door de politie te legitimeren of bijeenkomsten te verstoren en op de vuist te gaan met de stakers. De Mexicaanse krant La Jornada publiceerde onlangs de loonfiche van een professor van de Unam. De man had overuren tijdens de staking gepresteerd. Als je weet dat die kerel bekend

in een lastig parket. De PRD is namelijk verantwoordelijk voor de politie in de stad. Wanneer die moest optreden tegen de stakers, werd dat breed in de media uitgezwaaid. De PRI bleef in de media in het parlement, wat niet in goede aarde viel bij de linkse achterban.»

Veto: Op welke manier berichtten de media over de staking?

Pérez: «De kranten namen over het algemeen stelling in tegen de studenten. Heel wat kranten hebben om financiële redenen de neiging om naar de pijpen van de regering te dansen — de reclame-inkomsten bestaan in hoofdzaak uit overheidsberichten. Bij de progressieve krant La Jornada was er verdeeldheid over de staking. De krant bleef er hameren dat de studenten moesten overleggen met de academische overheid. Soms nodigde de academische overheid de studenten uit om te onderhandelen maar ging dan wel niet in op de zes punten waardoor de studenten die gesprekken afbraken. De studenten stonden sowieso heel argwanend ten opzichte van de gesprekken met de overheid omdat ze zagen dat de regering zich bijvoorbeeld helemaal niets aantreft van de akkoorden met de Zapatisten. Waarom zouden ze zich dan houden aan afspraken met de studenten? Kortom, La Jornada geraakte in haar berichtgeving over het konflikt in een dood straatje omdat zij zich alleen richtte op de vorm, en niet meer op de inhoud van de stakingsbeweging.»

Rapport

Veto: De nieuwe rektor De la Fuente organiseerde een referendum. Negentig procent van de studenten was ermee akkoord dat de staking zou ophouden. Dat is duidelijk.

Pérez: «De linkse intellectuelen en La Jornada hadden met die volksraadpleging wat ze wilden: een dialoog, een democratische procedure. Ze hadden helemaal niet door dat men dat ging gebruiken om nadien de hele staking te manipuleren. Bovendien moet je ook weten wat er aan dat referendum is voorafgegaan. In de weken voordien werden op de radio gesprekken uitgezonden tussen studenten en de universiteit. Zoals altijd echter werd er weer met geen woord gerept over de eisen van de studenten en werd er gediscussieerd over hoe de verdere gesprekken gingen verlopen. Iedereen werd dat moe. In de media werd het uiteindelijk zo voorgesteld dat rektor De la Fuente was ingegaan op de zes punten, terwijl dit absoluut niet het geval was. Zo verklaarde de rektor dat studenten die geen misdaden hadden begaan niet mochten worden vervolgd, terwijl de studenten dat voor alle stakers eisten. Als dergelijke leugens verspreid worden, is het niet moeilijk om de uitslag van een referendum te kennen. Universiteit en overheid manipuleerden dit referendum om de staking te breken.»

Veto: De ontruiming van de kampus door politie en leger verliep blijkbaar zonder geweld. Zelfs mensenrechtenorganisaties waren door de overheid uitgenodigd om te controleren.

Pérez: «De Nationale Commissie voor de Mensenrechten was daar inderdaad aanwezig. Maar als overheidsinstantie zijn die tegelijkertijd partij en rechter in dit konflikt. Verscheidene andere mensenrechtenorganisaties hebben trouwens al lang kritiek op deze instelling omdat zij altijd partij kiest voor de overheid en het leger, dat de grootste mensenrechtenschender is in Mexico. Toen het leger gewelddadig optrad in Chiapas werd het nooit bekritiseerd. De Commissie stelde wel verdwijningen en verkrachtingen in vraag, maar de rol van het leger tastte zij niet aan. Mexico kreeg vorig jaar trouwens een negatief rapport van VN-mensenrechtencommissaris Mary Robinson.»

Bart De Schrijver
Nele Spaas

Tania Pérez zal de situatie aan de Unam ook toelichten in Leuven op 20 februari.

“Ondanks het gekakel legt de coalitie nog eieren”

De ziel van de groenen is niet verkocht, meent Jos Geysels. Agalev zal een eigen koers blijven varen, niet tegen de regering. Toch behoedt hij zich voor een revanchistische CVP bij de komende gemeenteraadsverkiezingen en verzekert hij dat het debat over migrantenstemrecht met de steun van SP-boegbeeld Patrick Janssens heropend wordt na de stembusgang. De vooraanstaande groene streek neer in Leuven voor een lezing voor de liberale studentenvereniging en een loodvrij gesprek.

Jos Geysels: «In 1995 dachten we dat we op kousenvoeten de verkiezingen zouden winnen, maar de groenen gingen niet vooruit. We hebben uit die tegenvallende uitslag een aantal lessen getrokken. In het contact met de bevolking merkten we dat we soms drammerig overkwamen en fundamentalistische trekjes vertoonden: Agalev wilde de mensheid opvoeden. In een kongres in 1997 nam de partij definitief afscheid van groen fundamentalisme en moralisme en begroef daarmee de idee dat de groenen de

democratische fracties konden zowel op Vlaams als op federaal nivo vlotte regeringsonderhandelingen plaatsgrijpen.»

Veto: Groenen en VLD worden toch afgeschilderd als vuur en water, ecologie versus economie, meer staat versus minder staat?

Geysels: «In het regeerakkoord hebben we die tegenstelling overbrugd en goede afspraken gemaakt met de VLD. Dat zich daarrond nog wel eens schermutselingen voordoen, is evident. Ondanks dat kakelen leggen wij wel nog eieren. Er komen resul-

dag de regering kan afknallen, maar er wel op kan wijzen als de coalitie te ver gaat.

Net als Ecolo werken wij niet met breekpunten door om de haverklap te roepen: “Als we iets niet krijgen, stappen we eruit.”»

Veto: Welke strategie zal Agalev bij de gemeenteraadsverkiezingen van acht oktober hanteren?

Geysels: «Bij de gemeenteraadsverkiezingen zullen we als onafhankelijke partij optreden. Op dit moment hebben we vooral van de SP geweldig veel aanbiedingen om in kartel naar de verkiezingen te gaan. In principe gaan we alleen. De uitslag die we behalen willen we consolideren in zetels. Je merkt een natuurlijke evolutie bij de democratische fracties in de gemeenten en steden om het zonder de CVP te proberen. Het zou wel slecht zijn een anti-CVP-indruk te wekken. De CVP zal van de gemeenteraadsverkiezingen een nationale test ma-

Het eutanasiëdebat is daar een voorbeeld van. Bij de vorige regering daarentegen stond in het regeerakkoord: zonder het akkoord van de regeringspartijen, geen debat in het parlement.»

Veto: Hoe konsekwent is de houding van Agalev in verband met het afbraakbeleid bij illegale bouwsels? Bij de vorige regering vergoelijkte u dit optreden, terwijl u minister van Ruimtelijke Ordening Dirk Van Mechelen (VLD) nu steunt bij een aantal regularisaties.

Geysels: «Wij zijn niet tegen de regularisering van softmige bouwverredingen en bewijzen dat door het voorstel van Dirk Van Mechelen goed te keuren om een aantal weekendhuizen in Brecht wegens sociale redenen te regulariseren. Ik weet dat dat een kaakslag is voor-alle mensen die wel via normale bouwvergunningen hun huizen hebben gebouwd. Voor een aantal gevallen regulariseren we niet — dat staat in het regeerakkoord. Agalev doet het niet voor villa's die staan in natuur- en bosgebied en voor een aantal grote bouwverredingen, omdat het niet kan dat iemand die vroeger het geld en de politieke connecties had, kon bouwen waar hij wilde. Dat is een van de schandes van de Belgische politieke cultuur.»

Verraad

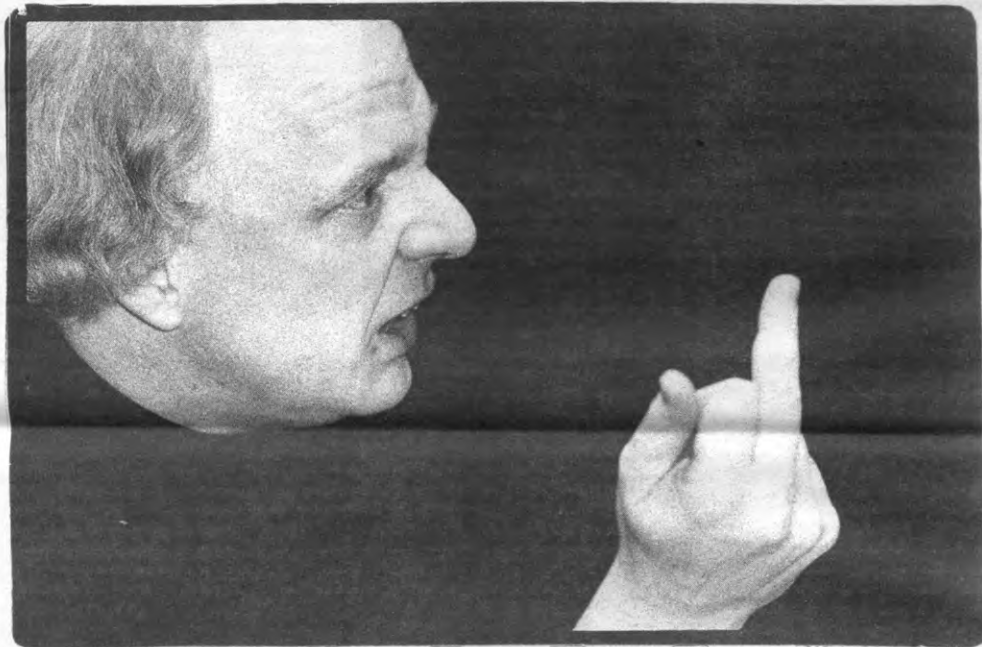
«Het is diskriminerend ten opzichte van de burgers die wel legaal handelen en het is bovendien gesjoemel met de grondprijzen: de prijs van grond in een natuurgebied is goedkoper dan in een villaverkaveling. Ik vind niet dat we die mensen moeten helpen om overtredingen toe te dekken die ze op basis van kennis, macht en geld hebben kunnen begaan. Illegaal bouwen is een aantasting van het recht op wonen van andere mensen gegeven de schaarste in Vlaanderen. Als mensen illegaal op campings moeten wonen omdat wij te weinig bestaansminimum geven, wil ik voor hen een uitzondering maken.»

Veto: U pleit voor migrantenstemrecht. Nochtans heeft Agalev bij de onderhandelingen voor regeringsvorming haar aloude eis voor migrantenstemrecht laten varen. Is dat geen verraad tegenover de partijleden omwille van regeringsdeelname?

Geysels: «Bij het begin van de tweede week van de onderhandelingen wisten we dat we het migrantenstemrecht niet konden halen — we stootten spijtig genoeg op het verzet van de VLD. De partij heeft dat tijdens de onderhandelingen eerlijk gekommuiceerd aan de leden. De kritiek van de achterban hierop was hard. We verdedigden het compromis van de versnelde naturalisatie. Dat was een verdedigbaar compromis tussen SP, VLD en Agalev rond stemrecht in het kader van het regeerakkoord. Het is dus een kleine nederlaag voor Agalev. Ik zou het niet als verraad betitelen. Het migrantenstemrecht zal weer op de agenda worden geplaatst met de steun van de nieuwe SP-voorzitter, Patrick Janssens. Als de gemeenteraadsverkiezingen achter ons liggen, hoop ik dat de regering dit alsnog zal beslissen.»

«Mensen die leven, werken en belastingen betalen moeten het recht hebben om zich uit te spreken wat er met hun belastinggeld gebeurt. Stemrecht is een mensenrecht en een wapen tegen ekstremerechten. Nederland toont dat ook: migranten stemmen daar nogal traditioneel. Op zich lost het geen sociaal-economische problemen op problemen zoals verkommering van buurten op, maar het helpt ze wat op te lossen doordat ze via vertegenwoordigers politiek vertaald worden. Gepaste maatregelen zijn ook nodig naast het onderkennen van problemen, wie ze ook veroorzaakt, zonder onderscheid van huidskleur. In dat laatste zijn we nog altijd niet zo sterk.»

Stijn Bovy

(foto Pieter Van der Aa)

“De SP biedt aan om in kartel naar de gemeenteraadsverkiezingen te gaan”

laatste socialisten zouden zijn — minnaars van vaderlijke en moederlijke staat.»

«Een programma met tergend haalbare voorstellen was het resultaat; geen lucht-fietserij, niet de hemel willen bestormen. Een tweede les die we trokken, had te maken met de campagne. In tegenstelling tot onze niet-zichtbare campagne van 1995 besloten we gebruik te maken van advertenties en affiches. Prijskaartje: twintig miljoen. Dat is peanuts vergeleken met andere partijen. Naast een haalbaar groen programma met een campagne die dat concreet inkleurt en een aantal parlementaire kandidaten in de kijker zet, in combinatie met de versnelling van de dioksinecrisis, konden we zo twaalf procent van de stemmen halen op 13 juni.»

LSD

Veto: U bent in de regering geraakt, proficiat. Maar waarom is juist deze coalitie tot stand gekomen?

Geysels: «We zijn een belangrijke partij, maar bepalen nog altijd niet exclusief hoe regeringen gevormd worden. In de vorige legislatuur werden al stappen gezet naar andere democratische partijen om vanuit de witte beweging iets te doen rond nieuwe politieke cultuur. Door de samenwerking die gedurende jaren is gegroeid met een bepaald gedeelte van de VLD, de niet-Tobbackzijde van de SP en de goede contacten op parlementair nivo met andere

taten uit die besprekingen. Zo is het federaal agentschap dat ons voedsel moet controleren op vijf maanden tijd gerealiseerd. Het feit dat de liberalen, die zoezegd tegen de staat en controle zijn, lyaal hun woord hebben gehouden bij de oprichting van het agentschap breekt met de karikaturen die men van iedereen maakt.»

Haverklap

Veto: Politieke waarnemers schrijven dat groen in de regering zorgt voor problemen omdat de partij onstabiel zou zijn door interne spanningen. Het voorbeeld bij uitstek zijn dan de Duitse Grünen.

Geysels: «Wij trappen niet in die val. Ecolo is een andere zaak. Het is de bedoeling van Agalev het regeerakkoord lyaal, zij het kritisch, uit te voeren. Wij hebben naast die lyaaliteit slechts een samenlevingskontraat met die regering en zijn er niet permanent mee gehuwd. Agalev heeft een eigen programma dat we blijven ontwikkelen, maar niet tegen de regering.»

Veto: Is Ecolo het zwakke, dissidente broertje van deze paarse regering?

Geysels: «Men mag niet vergeten dat Ecolo een andere evaluatie gemaakt heeft van de regeringsonderhandelingen. Ons kongres stemde in met vijftiennegentig procent, bij Ecolo daarentegen was de verdeling zestig-veertig. Dat is nipt. Het feit dat ik intern meer van de Waalse groenen hoor en er minder over lees, vind ik positief. Ik denk dat Ecolo nu ingezien heeft dat je niet elke

ken. Als die verkiezingen moeilijk zijn voor de huidige regeringspartijen gaan de kristendemokraten er alles aan doen om te keuteren in deze meerderheid om zo snel mogelijk weer aan de macht te komen.»

Kater

Veto: In een interview met Knack vergelijkt u de CVP met Monty Python.

Geysels: «Ik heb van de CVP zowel op het federaal als op het Vlaams nivo nog geen enkele inhoudelijke opmerking gekregen ten opzichte van de regering. Wat heeft de CVP de laatste maanden aan voorstellen gedaan? Op de regularisering hadden ze een aantal opmerkingen, maar ze gaven geen tegenvoorstellen. Ze zijn niet voor, maar ook niet tegen de loonlastenverlaging die op het federaal nivo is doorgevoerd. Omdat Dehaene dat ook voorgesteld had. Het is voor de CVP dus zeer moeilijk inhoudelijk oppositie te voeren. De kristendemokraten worstelen anderzijds met het probleem dat ze samen met het Blok oppositie moeten voeren. Men moet af en toe nog het onderscheid kunnen maken. Dat brengt met zich mee dat door die zwakke oppositie de coalitie onderling van mening kan verschillen. Er groeit momenteel een discussie-cultuur die wij niet kenden, maar in Nederland wel gangbaar is. In België spreekt men dan direct over crisis. Het parlement wordt nu meer betrokken in debatten zonder dat de regering zich ermee moeit.»

"Wij verhogen de prijs van de pintjes niet"

Veto: *Vroeger stimuleerde de KU Leuven de fakbars. Ze bood hen gebouwen aan om zich in te vestigen. Nu lijkt het tij gekeerd en weert de KU Leuven fakbars één voor één uit haar gebouwen (zoals de Shrink en nu recent de Dulci). Hoe is de situatie bij jullie?*

Politika: «De verhouding met de burenen is redelijk in orde. Aan de rechterkant ligt het HdR dus van hen verwachten we geen klachten. De burenen moet je af en toe een briefje sturen in het begin van het academiejaar en als je weet dat het een avond de spuigaten gaat uitlopen zoals bij onze Nederlandstalige avond. We onderhouden ons gebouw ook goed dus de KU Leuven staat heel positief tegenover ons. We hebben onlangs verbouwd. Ons kontrakt loopt nog acht jaar: ze gaan ons die investering niet laten doen om ons er nadien uit te gooien. De universiteit kan elk moment beslissen om ons eruit te zetten maar wij schatten dat er weinig kans is op een opzegging van de huurvereenkomst in de nabije toekomst.»

Statussymbool

Letteren: «De fakulteit Letteren wou ons vorig jaar weg omdat we de kampus onveilig zouden maken. Dat klopt niet. Door onze aanwezigheid is de kampus minder verlaten. De meeste aanrandingen gebeuren in het weekend en in de vakanties als de fakbar gesloten was. Uiteindelijk heeft de fakulteit moeten toegeven dat de fakbar een vorm van sociale controle is voor de kampus. Ik weet niet of de universiteit van plan is ons te doen vertrekken. Twee van onze plafonds maken kans om erkend te worden als cultureel erfgoed. Men begint te beseffen hoe uniek dit gebouw is, maar ik weet niet of dit in ons voordeel zal spelen. Eerst moet de universiteit de verkrotting van de oude muziekschool in de tuin van het Erasmushuis aanpakken. Ze zullen ons gebouw enkel rekuperen als ze dringend twee gebouwen nodig hebben: de oude muziekschool en ons gebouw. Ons kontrakt loopt nog acht jaar maar we zetten al zoveel mogelijk geld opzij. Het zal echter nog jaren duren eer het zal volstaan om een nieuw gebouw te kopen.»

HdR: «Wij blijven in de Tiensestraat aangezien de KU Leuven nu een andere doorgang gevonden heeft naar de Nieuwe Valk. Ons kontrakt is het afgelopen jaar verlengd tot 2006. Als we eruit moeten, gaan we echter samen met het VRG op zoek naar een ander gebouw dat aangepast is aan onze financiële mogelijkheden. Daarom sparen we nu al.»

Doc's bar: «We zijn al elf jaar eigenaar van het gebouw waarin het kafee gevestigd is. Men kan ons enkel verbieden om er kafee te houden op grond van onveiligheid. We zijn al enkele jaren bezig met een veiligheidsplan en dat is dit jaar afgerond. Als we aan de voorwaarden van de commissie voldoen, kunnen we aanspraak maken op subsidies. Nu komt het geld voor de verbouwingen van de kringrekening. Onze kontakten met de buurt zijn goed door ons stewardstelsel: mensen van de fakbar doen de ronde in en om het gebouw. Spijtig genoeg komt de politie de afspraken die we met haar gemaakt hebben niet na. Bij het buuroverleg werd beslist dat fietsen die niet in een rek geparkeerd zouden staan na een aantal waarschuwingen door hen zouden worden verwijderd maar in de praktijk blijven die fietsen rondslingeren. De fakbar krijgt dan de klachten van de burenen.»

Veto: *Hoe staat het met het vandalisme tegenwoordig?*

Letteren: «We hebben heel vaak last van vandalisme: op de muren van het kafee schrijven, het zeepbakje laten leeglopen op de grond of deurklinken meemenen. Asbakken en vuilbakken worden uit de muur getrokken. Elke dag is er wel iets kapot en dat is frustrerend. Je kan daar niet meer aan

(foto Jimmy Debruyne)

Zoals u vorige week kon lezen dreigen de fakbars een uitstervend fenomeen te worden. De vraag is dan ook hoe de fakbars het hoofd boven water blijven houden. Naast het huisvestingsprobleem komen er immers nog heel wat andere problemen kijken bij het beheer van een fakbar. Veto ging rond de tafel zitten met een aantal beheerders van de resterende fakbars.

doen dan de hele avond in het gebouw sirkuleren. Dan nog zie je het vaak pas achteraf.»

Politika: «In een vol kafee proberen ze de blacklight mee te nemen. Eer je het door-krijgt en erachteraan gaat, zijn ze weg. Of ze leggen buurkaartjes op een spot. Dat wordt heel warm en gaat smeulen. Je hebt dan een kafee vol rook en je brandt je handen eraan bij het verwijderen. Echt onveilig is zo iets niet. Het is gewoon vervelend voor de mensen die het moeten opruimen.»

Geurhinder

Veto: *Vanwaar komt volgens jullie die drang naar vandalisme?*

Politika: «Ik hoop nog altijd dat mensen het doen omdat ze zat zijn.»

Doc's bar: «Onze grote toog die een goed overzicht biedt over het hele kafee maakt toezicht makkelijker. We verhuizen ook een zaaltje. Alle schade daaraan wordt doorge-rekend aan de huurders.»

Letteren: «Bij ons ontbreekt dat overzicht. Het is een groot gebouw waarvan alle verdiepingen toegankelijk zijn voor de kafee-bezoekers. Als ze niet in het kafee pissen dan doen ze het een verdieping hoger. Stelen is gewoon een statussymbool.»

Veto: *Jullie afval wordt door de stad sinds kort beschouwd als bedrijfsafval en kan dus niet meer geplaatst worden bij de gewone huisvuilophaling. Hoe hebben jullie dat opgelost?*

fakbar geen gewoon kafee. Als je hen geen propeere tafel aanbiedt, dan kan je hen daar ook niet voor laten betalen.»

Doc's bar: «Bij ons is het de regel dat het maximumbedrag voor eender welk drankje vijftig frank is, daar gaan we niet boven. Of je nu vijf frank meer winst maakt op elk pintje maakt niets uit. We denken erover om de prijs van de drank te verhogen voor de mensen die het zaaltje huren.»

Veto: *Zijn jullie een vorm van oneerlijke konkurreentie voor de Leuvense horeka?*

Dulci: «Je ontmoet er de mensen van je kring en dit is een belangrijk sociaal kontak. De nieuwe presidia van Ekonomika ontstaan uit de mensen die elkaar kennen van in de fakbar. Een sluiting zou dus nefast zijn voor de kringwerking. Ik vind dat als je als fakbar niet meer samenwerkt met je kring je geen aanspraak meer mag maken op die naam. Je merkt het ook als je overlegt met de kringen die een gewoon kafee als fakbar hebben. Hun prioriteiten liggen anders.»

"De fakbar is een vorm van sociale controle voor de kampus"

Politika: «Dat is het grote verschil tussen een kafee en een fakbar. Een kafee houdt zich bezig met winst maken. Een fakbar ondersteunt de werking van haar kring en de studenten, de kring garandeert het voortbestaan van een fakbar.»

Doc's bar: «Wij vallen zelfs volledig samen met de kring. Het beheer van de fakbar is een kringfunctie. We werken samen aan een goede kringwerking. Over elk initiatief dat je wilt nemen in je kafee wordt er gestemd op de kringvergadering en dan eindigen initiatieven soms in de prullenbak. Red Bull schenken of de sigarettenuitomaat bleken in het verleden discussiepunten.»

HdR: «HdR en het HdR zijn twee onafhankelijke verenigingen. Wij stellen echter elk jaar een intentieverklaring op met de kring. We overleggen samen bij elk belangrijke beslissing zoals op zoek gaan naar een nieuwe gebouw. We hebben beide voordelen bij een goede samenwerking.»

Letteren: «Je kan een fakbar niet vergelijken met een gewoon kafee. De studenten hebben andere verwachtingen van een kafee dan van een fakbar. Onze fakbar bestaat dankzij de acht kringen; ze hebben elk hun tapavond en hun lokalen met kursusdienst en vergaderlokaal. Zoveel kringen is speciaal. De kringen zouden geen trepfunt hebben zonder hun fakbar. En de fakbar zou niet bestaan zonder de kringen. Kring en fakbar maken elkaars bestaan mogelijk. Het overleg tussen de kringen en de fakbar is vaak moeilijk door de grote verscheidenheid onderling.»

Veto: *Hoe verloopt de samenwerking tussen de verschillende fakbars, het fakbaroverleg?*

Politika: «Dit jaar is het fakbaroverleg opnieuw serieus opgestart. De diefstallen en dergelijke hebben de fakbars dichter bij elkaar gebracht. We werkten vooral samen rond FAKIS of HISTORY, de kroegentocht die de fakbars organiseren op woensdag 16 februari. Tijdens die vergaderingen werd er echter ook veel andere informatie uitgewisseld, over het verschil in aanpak tussen de fakbars. Het overleg was tot nu toe zeker functioneel.»

**Wim Raeymaekers
Kathleen Raskin**

Met dank aan Michaël America (De Gelsule), Roel Hompes en Jeroen Biesmans (Doc's Bar), Nick Van Hulle (Dulci), Jurgen Van Der Velden (HdR), Griet Verhesen en Priet Maes (Politika Kaffee) en Liesje Geyskens (Fak Letteren).

Pannenkoeken met kleinkunst

Zolang er Lovensche Burschen bestaan, zolang klinkt Germania. Heil! Het refrein van het Germaniakringlied zoals dat in 1942 werd gezongen, windt er geen doekjes rond. Over de betekenis van 'Burschen' kan er nog enigzins worden gediskussieerd, maar 'Heil!', daar bestaat al minder twijfel over. Gelukkig is 'de fakulteitskring der Leuvense Germanisten' in haar zeventigjarige bestaan enigzins geëvolueerd. Germania wordt zeventig: schets van een waardige oude dame.

De moderne germanist heeft niet alleen zijn geitenwollen sokken opgestoekt, zijn baard vergiletteerd en zijn pijp aan Maarten gegeven, hij heeft ook zijn rechtse gedachtegoed voorgoed aan de kapstok der geschiedenis gehangen. Germania ontstond in het jaar 1929 als het geesteskind van drie derdejaarsstudenten die op een kamertje in het

nia een tijdlang opgeborgen om plaats te maken voor een "nieuwe moderne oriëntatie". Dit betekende concreet dat de preses voortaan zelf zijn opvolger koos. In 1934 ontstond ook het tijdschrift *Germania* dat vanaf 1937 de heldendaden van een eigen voetbalploeg kon bekomentariëren. In datzelfde jaar werden de klubkleuren blauw-wit ingevoerd, zodat de die hard supporters eindelijk wisten waarmee ze langs de krijtlijn moesten staan zwaaien wanneer het Germaniateam weer eens dichtig in de zoden beet.

Potten

De Tweede Wereldoorlog werd, als we de bronnen uit die tijd mogen geloven, hoofdzakelijk doorgebracht met het oprichten van een eigen koor, het houden van teepartijen en revues en het beoefenen van de voordrachtskunst. Dat de pannenkoeken niet zo talrijk waren als de voorbije jaren, zoals enkele melancholische profen op-

righeid was troef: zo meende een prof uit aggregatie zijn studenten te moeten waarschuwen voor de morele ontreding die de aanblik van Oud-Griekse beeldhouwkunst bij hen zou kunnen teweegbrengen. Een okkasionele reis naar het buitenland (Duitsland, Londen), een partijje roeien of een kuise relatie waren dan ook meer dan welkom. Langaam ging ook de studiedruk omhoog, net als het aantal studenten.

Pas in de jaren zestig waaide er een nieuwe wind door Leuven: mei '68 liet ook de fakulteit Letteren niet onberoerd. De demokratisering had binnen Germaanse talen voor een spectaculaire stijging van het aantal studenten gezorgd. Deze aangroeiende studentenbevolking wilde komaf maken met de *ex cathedra* praktijken binnen de fakulteit Letteren. De roep om meer interaktieve seminars stamt dan ook uit deze periode. Lessen werden geboycot of professioneel verstoord en methodes werden openlijk in vraag gesteld. Zelfs een sinterklaasfeestje kon uitmonden in een politieke

nekes' eisten immers een strikte naleving van de elfluwenwet.

De relatie prof-fen-studenten was er in deze hippietijden opnieuw een stuk aangenamer op geworden: sommige profen kwamen al eens meefuiven of meevoetballen. Voor titels als "Profen met 3-0 verslagen" haalde de redactie van het *Germaantje* de grote lettertypes boven. Ook cultureel ging het Germania voor de wind: zo zorgde de kring in 1970 voor de eerste Belgische opvoering van Harold Pinter's *De Minnaar*, een stuk dat door zijn expliciete toon niet in de Leuvense stadsschouwburg mocht worden gespeeld. In 1977 werd Germania's eerste Interuniversitaire Literaire Wedstrijd georganiseerd, het begin van een lange traditie. Wat begon als een gezapige opstelwedstrijd met een boekenbono als hoofdprijs en met een prijsuittreiking in de fakbar, groeide al snel uit tot een bikkelharde schrijfstrijd met een royale prijzenpot.

Pas in 1979 vertrokken de laatste Franstalige germanisten richting Louvain-la-Neuve. (Germaanse talen was de laatste richting die communautair werd opgesplitst). Ondanks deze gevoelige aderslating ging het met het aantal studenten nog steeds de goede richting uit: in 1978 studeerde een recordaantal (221) germanisten af. Of beter gezegd: germanistes, want het einde van de jaren zeventig luidde een — nog steeds niet afgelopen — periode van vrouwelijk overwicht in. In deze tijd verschenen de eerste vrouwelijke pressen, ondanks het luide protest van enkele mannen. Aan het begin van de jaren tachtig waren de mannelijke studenten voor het eerst in de minderheid. Bijna zestig procent van de germanistenbevolking bleek toen in het bezit van twee X-chromosomen te zijn.

In 1980 werd luitzaal Thier (aan de Tervuursevest), "het afgrijselijke, gore, jedoch sjarmanste studentenwallehalla" zoals een toenmalige kringbladmedewerker het met een brok in de keel beschreef, definitief aan haar lot overgelaten en ging het polka-gewijs richting Lido, waar de beruchte germaniafuiven nog steeds worden georganiseerd. De Appel, Café Erasmus en de lakbar vormden in die tijd waardige alternatieven voor wie de jitterbug nog niet zo goed onder de knie had.

Kremlin

Met de muzikale smaak ging het in diezelfde jaren tachtig trouwens de goede kant op: David Bowie, Bruce Springsteen, Neil Young en Bob Dylan verdrongen Miel Cools en de zijnen op de germanisten-charts. Poëzie-avonden waarop studenten eigen werk brachten (de zogenaamde *poezepraat*), de jaarlijkse revue en koffieconcerten, waarbij profen op de fakulteitspiano werden losgelaten, zorgden nog steeds voor de culturele noot onder de betonnen schadu van het Kremlin, zoals het Erasmusgebouw toen werd genoemd.

De opening van het germaanse filiaal aan de Kulak zorgde voor een verdere daling van het aantal kandidatuurstudenten, dat in 1987 met 135 inschrijvingen een historisch laagtepunt bereikte. Deze trend zette zich niet door in het volgende decennium: de jaren negentig waren rijk aan germanisten. De presidia werden dan ook steeds groter en professioneler, zodat Germania's van oudsher penibele financiële toestand er eindelijk op vooruit ging. Een optreden er Belgian Asociality en Metal Molly in de Lido (1995) veroorzaakte echter een lichte financiële k(r)ater zodat de kring het enkele jaren kalmpjes aan moest doen. In 1997 werd Germania's toneeltraditie opnieuw van tussen de mottenballen gehaald met een opvoering van Büchner's *Leonce und Lena*. Ook dit jaar staat er weer een klepper van een stuk op de toneelaffiche: *The Answering Machine* van Finn Iunker. Wat nog eens bewijst dat Germania er, als zeventigjarige, best nog kwiek uitziet. Een feit dat we nog het best kunnen viëren door allemaal volmondig het kringlied mee te zingen: "Zolang er Lovensche Burschen bestaan, zolang klinkt Germania. Hiep hiep ho!"

Dominique Biebau

(foto Ellen Claes)

Pauscollege een eerste samenkomst belegden. Officieel ging de kring pas op 14 november 1930 van start. Toen vond de eerste kringvergadering plaats. Dit gebeurde in het bovenzaaltje van een van de vele kafees die het Ladeuzeplein toen omzoomden. De jonge vereniging had "het promoten van onderlinge samenwerking en vriendschap op alle terreinen van de menselijke activiteit" als doel. Concreet vertaalde dit nobele streven zich in het organiseren van een pannenkoekenfeest. Een activiteit die — het moet gezegd — een ware kultstatus kreeg in het volgende.

Kneuterig

Ook op literair vlak liet de germanistenkring zich niet onbetuigd: lezingen over en door de toenmalige groten der Nederlandse letteren moesten Germania op de literaire wereldkaart plaatsen. Ondertussen hadden ook de Gentse germanisten zich naar Leuven's model een Germania gefabriceerd. De relatie tussen beide germanistenverenigingen zou in de volgende jaren vaak verpest worden door de spanningen die toen tussen katholieken en heidenen heersten.

In het midden van de jaren dertig werden de democratische statuten van Germa-

merkten, kon de pret niet drukken. In diezelfde periode werd het Germaniapresidium immers gekonfronteerd met de intrede van het wezen *vrouw*. Deze gebeurtenis leidde tot talrijke poëtische gedochten die in het kringblad onder het kopje "Werk van eigen bodem" werden gepubliceerd. De Germanistin (sic) werd in eerste instantie ingezet om het culinaire gehalte van de klubavonden op te te krikken en om *Selmsuchtige* eerste-kannern op te vangen: de funktie schachtinnenmoeder was geboren.

Tot diep in de jaren vijftig bleef Guido Gezelle een rolmodel voor heel wat germanisten: een niet onbelangrijk deel van de studenten en de profen waren immers clerici. Dit decennium was er dan ook één van devote kerstspelen en klassieke toneelstukken. Het Sencie-instituut kreeg een heuse toneelkelder waar het klassieke drama een totaal nieuwe invulling kreeg. Al bij al hadden de jaren vijftig een hoge inslaapfaktor: het was een periode waarin zware brilmonturen, colbertjassen en pijp roken hip waren. Foto's uit deze periode laten ons ernstige, oude jongeren zien. Leuven lag duidelijk niet wakker van de eksperimenterende poëzie zoals die toen door de Vijftigers werd beoefend. Gotisch en Oud-Engels werden toen nog als essentieel ervaren binnen het standaardprogramma. Kneute-

rel. Sommige aktievoerders van toen zijn de profen van nu geworden. Een van de direkte gevolgen van dit studentenprotest was het verschijnen van dit studentenbladje *Germaantje*, dat voor het eerst in 1966 verscheen. Dit pamfletje, dat los van de academische structuren werd uitgegeven, was niet bang om potten te breken en zorgde dan ook vaak voor de nodige animo binnen de fakulteit. Het gestensilde blaadje kan de voorouder van het huidige kringblad worden genoemd.

Polka

De jaren zeventig waren dan weer wat kalmer. Zo leert een enquête uit 1970 dat meer dan de helft van de germanisten vooral wild liep voor kleinkunst, nipt gevolgd door klassieke muziek. De donderdagavond werd dan ook gereserveerd voor plaatselijk talent dat met moppen en gitaar het publiek te lijf ging. Het veertigjarige bestaan van Germania werd datzelfde jaar gevierd in een heuse Lustrumweek. Op het programma stonden — uiteraard — een kleinkunstmiddag, een cabaretvoorstelling en een voorstelling van Eisenstein's *Pantserkruiser Potemkin*. Een T-dansant (in zaal Familie) gaf het hele opzet wat meer *schwung*, zij het in beperkte mate: de "non-

“We worden geloofwaardiger”

Het epicentrum van studenten-activiteit in Leuven bevindt zich op de 's Meiersstraat vijf. Daar hebben Kringraad, Sociale Raad, Veto en Radio Scorpio immers hun hoofdkwartier. Sinds kort is “de 's Meiers” ook het adres van de Overkoepelende Studentenraad (OSR), die de studenten van de zes afdelingen van de KHL (Katholieke Hogeschool Leuven) verenigt. Zij huren een lokaal tegen de symbolische prijs van vijfhonderd frank. Voor Samuel Sisk en Dieter Maes van OSR is dit een eerste, belangrijke, stap. Nu de hogeschoolstudenten een vast lokaal en een continue werking hebben, willen ze zich inhoudelijk uitdiepen.

Samuel Sisk: «Toen de zes katholieke hogescholen enkele jaren geleden fuseerden in de KHL, is de Overkoepelende Studentenraad opgericht. Dat was dekretaal verplicht. Die hogescholen zijn de verpleegsterschool, de economische hogeschool, de lerarenopleidingen van Leuven en Diest, de sociale hogeschool en het Rega, waar je onder andere chemie, informatika en dieetleer kan volgen. Zij vormen nu de zes departementen van de KHL.»

Dieter Maes: «Elk departement heeft in principe zijn eigen studentenraad. Daaruit gaan drie mensen naar de Overkoepelende Studentenraad, OSR. Die mensen worden in theorie verkozen door alle studenten van een departement. In de praktijk zijn er meestal net voldoende of zelfs nog te weinig kandidaten voor die functie. Iedere school op zich heeft ook een departementale raad waar het departementshoofd zit, zijn adjunct, een aantal verkozen leerkrachten en tevens drie à vier studenten. Wel, dat zijn meestal dezelfde als degenen die zich engageren voor OSR.»

Achterban

Sisk: «Vanuit OSR vertrekken er een aantal mensen naar de academische raad van de KHL, waar we met de departementshoofden, de directie en de verkozen leerkrachten vergaderen over onderwijsmaterie. We gaan ook naar de Vlaamse Hogeschoolraad. Daarnaast zitten we in een aantal grotere studentenorganisaties: de Vereniging voor Vlaamse studenten (VVS), de Sociale Raad der Leuvense studenten (Sora).»

«OSR is ook vertegenwoordigd in Lens, het Leuvense Netwerk voor Sociale Voorzelingen. Zij zorgen voor betaalde huisvesting en voor de financiering van Cheops, voor studenten met psychische en leerproblemen.»

Veto: *Hebben jullie een grote achterban?*

Maes: «De interesse voor OSR is heel laag. De studentenparticipatie verschilt van departement tot departement. Op sommige plaatsen zijn er studentenkringen die heel goed draaien, elders bestaat dat totaal niet. Kringen vormen de basis van de studentenbeweging van de KU Leuven, maar niet bij ons. Zij zitten niet in de studentenraad, mensen van de studentenraad zitten niet in de presidia. OSR moet proberen om de structuren voor ieder departement eenvoudig en doorzichtig te maken. Dan kan je ook veel beter communiceren met al die studenten.»

Veto: *Waarom hebben jullie je in de 's Meiersstraat gevestigd?*

Maes: «In de eerste vijf jaar dat OSR bestond, kwam ze maar één keer per maand bijeen. Er waren nauwelijks documentatie-mappen, er was geen vast lokaal, geen overzicht, niets eigenlijks. We zijn een half jaar bezig geweest met alles te regelen om hier op de 's Meiersstraat te geraken. Dit is ons eerste jaar in OSR. We hebben niet echt de indruk dat er vóór ons veel gebeurt is. We wilden dus allereerst een vast lokaal hebben voor de continuïteit.»

«Je kan geen eenvormige, sterke stem hebben als je niet continu bezig bent met bewijsmaterie, onderwijsfinanciering en sociale voorzieningen. Over al die thema's moeten we kennis verwerven. Tot nu toe was dat niet mogelijk want vóór ons werd er wel veel vergaderd maar kwam er heel weinig concreet uit voort. De studentenraden funktioneerden niet zo goed, zij kenden hun achterban niet en vice versa. Nu we dit lokaal hebben, kunnen we ons bezighouden met belangrijker zaken: hoe

weest: gaat Loko ons niet opslorpen, wij als onervaren, klein, beginnend OSR. Toch vreezen we daar niet echt voor, want de twee studentenbewegingen zullen toch autonoom genoeg blijven.»

Veto: *Hoe is de relatie met de KHL?*

Maes: «Totnogtoe hadden we weinig impact, maar er komt meer samenwerking. Wij willen nu onze stempel drukken op het beleid van de KHL. De directie steunt ons in het inrichten van dit lokaal. Voor de infrastructuur — we gaan een computer, fax,

(foto Jimmy Debruyne)

gaan we ons profileren naar de studenten, hoe gaan we ze motiveren om in OSR te stappen.»

Sisk: «De meeste opleidingen van de KHL belopen slechts drie jaar. Een eerstekeer stapt jammer genoeg meestal niet onmiddellijk in OSR en een derdejaars is vanaf kerstdag weg, omdat hij op stage gaat. De meesten zitten dus maar één jaar op OSR. We moesten de fundering leggen zodat de volgende generatie zich met zaken die werkelijk van belang zijn, kan bezighouden.»

“Het hogeschoolonderwijs wordt ondergewaardeerd, terwijl er meer hogeschoolstudenten dan uniefstudenten zijn.”

«We zijn naar hier verhuisd omdat wij heel graag een goede samenwerking willen met de universiteitstudenten. Het is belangrijk voor een hogeschool dat zij zich kan binden aan een universiteit en we willen daar een voortrekkersrol in spelen. Ook omdat er heel wat thema's zijn die gelijklopen voor universiteit- en hogeschoolstudenten. Hier kunnen we veel sneller ideeën uitwisselen. Er kunnen ook mensen van de KHL voor Veto gaan schrijven, opdat de hogeschoolproblematiek wat meer aan bod komt.»

Maes: «De samenwerking met de verschillende raden van Loko (Leuvense overkoepelende kringorganisatie) is heel belangrijk. Wij kennen de onderwijsdossiers niet zo goed, nu zien we frekwent mensen die ze wel goed beheersen. Er is discussie ge-

printer en enkele meubels aankopen — krijgen we een eenmalige inning van 160.000 frank. Er is daar nooit over getwijfeld, zelfs nooit over gediscussieerd.»

Sisk: «De algemeen sekretaris van de KHL, Fons Jordens, komt naar iedere OSR-vergadering zodat wij rechtstreekse vragen kunnen stellen en hij ook. Hij spant zich enorm in voor OSR. Ze willen de overkoepeling ook op studentikoos vlak verwezenlijken. De departementen zijn gefusioneerd, maar de studenten niet. Een student vereenzelvigd zich met zijn departement. Ze willen dat een student zegt: “Ik ben KHL-student”, zoals iemand van de unief zegt: “Ik ben KU Leuven-student”.»

Eksamen

Veto: *Waar gaan jullie je concreet mee bezighouden in de nabije toekomst?*

Sisk: «Binnen de verschillende departementen zijn de examenreglementen nog niet op elkaar afgestemd. In de verpleegsterschool, Sint-Elisabeth, werken ze nog met zware klustervakken waar dit elders niet het geval is. Het reglement is trouwens algemeen te streng. Op dit moment is het zo dat als je twaalf op twintig haalt voor een vak, je dit in tweede zit niet opnieuw moet afleggen. Maar als je dan je jaar opnieuw moet doen, krijg je enkel die vakken vrijgesteld waar je veertien of meer op haalde. Wij willen dat terugbrengen tot twaalf-twaalf. De discussie is volop bezig. Er wordt ook geijverd vanuit een aantal departementen voor een tien-tienregeling of een tien-twaalfregeling. Wij hebben daar in de OSR een mening over gevormd en gaan binnen de academische raad van de KHL mensen proberen overtuigen.»

Maes: «De studentenraden funktioneerden vroeger niet zo goed. Dat is veranderd. Ons standpunt omtrent de vrijstellingen is eerst

besproken in de studentenraden en dan in de OSR. Op de academische raad weten ze wel dat er niet drie of vier man spreekt, maar dat er duizenden studenten achter staan. Vroeger werden we gewoon niet au sérieux genomen. We worden geloofwaardiger.»

Sisk: «Volgend jaar gaat het departement lerarenopleiding een enorm sportcomplex van tweehonderdvijftig miljoen opzetten in Leuven. OSR gaat ervoor ijveren dat het ook benut zal kunnen worden door de studenten van andere departementen. Wij moeten aandacht hebben voor zulke overkoepelende zaken.»

Maes: «Lens heeft de koten boven Sint-Elisabeth vernieuwd. Alhoewel ieder departement geld geeft aan Lens, blijken er uitsluitend studenten van Sint-Elisabeth op kot zitten. Dat kan niet, die koten zijn er

voor mensen die voor sociale voorzieningen in aanmerking komen.»

Sisk: «We krijgen nu meer en meer een beeld van de verschillende departementen. We kunnen vergelijken: in dat departement hebben ze dat en in dat departement moeten ze het met dat stellen. Wij moeten het algemene belang voorop stellen en druk uitoefenen.»

Veto: *De hogescholen krijgen minder sociale toelagen per student in vergelijking met de uniefs.*

Maes: «Een hogeschoolstudent krijgt bijna de helft minder per student. Dat is de reden waarom de hogescholen zijn gaan betogen in december. OSR kan zich geen betaalde vrijgestelde veroorloven, in tegenstelling tot Loko. Er is geld nodig om studentenparticipatie mogelijk te maken. Het hogeschoolonderwijs wordt ondergewaardeerd, terwijl er meer hogeschoolstudenten dan uniefstudenten zijn. Verschillende departementen kampen met een zwaar probleem van onderbemanning, waardoor het bijvoorbeeld niet mogelijk is een kursdienst of deftige bibliotheken uit te bouwen. Er is gewoon te weinig geld.»

Sisk: «We komen niet in aanmerking voor de gesubsidieerde koten van de KU Leuven. We mogen ook niet op kotnet. Een aantal jaar geleden is aan het hogeschoolbestuur nochtans gevraagd of ze daarin geïnteresseerd waren. Om een of andere reden heeft men toen negatief geantwoord, wat mijns inziens een heel domme zet is geweest. Dat werd boven het hoofd van de studenten beslist — OSR dede nog niets voor. We gaan de kotnetkweste aankaarten bij Lens. Er moet dan wel eerst gediscussieerd worden of het Internet al dan niet een sociale voorziening is.»

Margo Foubert

Geïnteresseerden kunnen altijd langsgaan bij OSR: 's Meiersstraat vijf, eerste verdieping.

Het leven zoals het is: zweetfuiven aan de Kulak

Op 't Hoge: glas en beton (bis)

Veel glas en nog veel meer beton, zo ziet de Kulak (Katholieke Universiteit Leuven Afdeling Kortrijk) er van buiten uit. Wie er ooit student was, weet echter beter. Haar kleinschaligheid zorgt ervoor dat ze de meest sociale en gezellige universiteit van het land is.

De Kulak gaat er prat op een unief op mensenmaat te zijn. Terecht, zo blijkt. Met zijn achthonderdvijftig studenten kan dat ook moeilijk anders: iedereen kent iedereen. Waar in grotere universiteiten de contacten van studenten bepaald worden door de faculteit en soms zelfs het jaar waartoe ze behoren, is dat in Kortrijk helemaal anders. De centrale hal van de kampus geldt als ontmoetingsplaats bij uitstek. De mensenmaat toont zich ook door de vlotte contacten tussen professoren en studenten. De deuren van de assistenten staan altijd letterlijk open.

Faciliteiten

De goeie achthonderd studenten worden flink in de watten gelegd. Zowel op het gebied van sociale voorzieningen als op het gebied van infrastructuur scoort de Kulak hoog. De studentenresidenties *peda* en *studentendorp* zorgen voor goedkope huisvesting voor de respectievelijke eerste- en tweede-kannern. De hongerige magen worden gevuld in het studentenrestaurant, dat sinds een paar jaar door Alma uitgebaat wordt. Wees echter op uw hoede: de keuze is beperkt tot twee warme schotels en het gerecht doet de ronde dat dit de restjes zijn die in Leuven niet verkocht raken... Gelukkig kunnen Gregory, de kok en zijn vrouwelijke assistenten op de sympathie van veel studenten rekenen. Met een eigen bibliotheek en computerlokaal wordt ook de academische honger gestild.

Als een Kulakker de weg gevraagd wordt in Kortrijk, blijft hij het antwoord meestal schuldig. Daar is zijn uitgaansleven

(foto Heleen Touquet)

verantwoordelijk voor: het studentenleven in Kortrijk speelt zich niet in de stad af, maar op de kampus zelf. Maar liefst vier interne drankgelegenheden zorgen ervoor dat de student de kafees in de stad links laat liggen. Het feest begint al op zondagavond. Dan opent de *Kantor* zijn deuren. In dit gezellig kafeetje kan je tot drie uur 's nachts de komende week voorbereiden en de laatste roddels opvangen. In de week kan je 's middags in het studentenhuis (stuhu) de voorbije lessen wegspeelen. Wie dan nog geen zin heeft om zich achter zijn bureau te plaatsen, kan de bar van het studentendorp eens proberen. De prijzen in al deze drankgelegenheden zorgen er trouwens voor dat het feest echt wel lang kan duren. Met soms pintjes vanaf vijftieng frank kunnen zelfs de Leuvense fakbars moeilijk concurreren.

Mietjeskantussen

Hét wekelijkse ritueel waar de kulakker naar uitkijkt, is de fuif in de *zweatkelder*. In deze ondergrondse ultrageïsoleerde bunker houden alle faculteiten om de beurt hun jaarlijkse fuif. Zoals de naam van het etablissement laat vermoeden, is het er nooit koud, integendeel. Het moet gezegd dat men na een tweetal jaar in Kortrijk deze plaats iets te goed begint te kennen. Een van de grootste bezwaren tegen het invoeren van licenties in Kortrijk zou er mee hebben te maken dat de studenten dan nog een paar jaar meer gedwongen zouden worden deel te nemen aan deze *zweetfuiven*. Ook hier is het sluitingsuur van hogerhand vastgesteld op drie uur. Het uitgaansleven heeft zich echter aangepast aan deze tijdslijmit: er wordt gewoon sneller gedronken. *Ad libitum* geschiedt alleen op mietjeskantussen.

Nikolas Cloet

Vermarkting van de kunst: vloek of zegen?

Een uit de hand gelopen trio'tje

Kunst, markt en macht gaan vandaag de dag vaak hand in hand. Het Instituut voor Culturele Studies wil hier op twee studiedagen enkele pertinente vragen bij stellen. Onder de noemer 'Kunst en markt' werd vorige week donderdag het economisch paradigma van het cultuurbeleid aangesneden.

Op deze eerste studiedag bogen verschillend sprekers zich over de relatie tussen kunst en economie. Uitgangspunt was dat de overheid geen visie heeft op de rol van de subsidiepolitiek en de verhouding tussen kunstproductie en economie. Grote afwezige was Vlaams minister van Economie Dirk Van Mechelen.

Kultuurfilosoof Dieter Lesage zag de band tussen markt, overheid en kunst als een rechtzaak, waarin als misdaad de vermarkting van de kunst onderzocht wordt. De vraag is nu of het slachtoffer, de kunst, niet medeplichtig is aan de misdaad. Is de dominantie van de markt en haar handlangers, de overheid, een verkrachting van de kunst of is het eerder een uit de hand gelopen trio'tje waartoe de kunst zelf heeft aangezet? Lesage was de tweede mening toegedaan. Economie is niet langer de boosdoener van weleer, eerder een supplement van de kunst. Via management is binnen de kunst groei, creativiteit en autonomie mogelijk.

Lucas Vander Taelen (Europees parle-

mentslid Agalev) legde vooral de nadruk op de emansipatorische kracht van de kunst, kracht waarmee in het Vlaanderen van vandaag gespot wordt. De kunstenaar van vroeger is nu manager, emansipatie is vervangen door amusement. Zelfs de openbare omroep heeft haar ontvoogdende taak opgegeven en met programma's als *Het Swingpaleis* en *De Mol* volop de kaart getrokken van het amusement. Theo Van Rompay (P.A.R.T.S., Performance Arts Research and Training Studios) zag het iets rooskleuriger. Volgens hem leidt de vermarkting van de kunst net wel tot emansipatie. Door het subsidiebeleid van de overheid komt de kunstenaar, niet het produkt, centraal te staan.

Duo

In twee duogesprekken werd ingegaan op de concrete situatie in de film- en theatersector. Filmmaker Peter Missotten en producent Erwin Provoost waren het eens dat de Vlaamse filmindustrie een absoluut dieptepunt bereikt heeft. Volgens Missotten is dit het resultaat van tien jaar domweg flirten met marketing: filmmakers in Vlaanderen willen concurreren met Amerika, hoewel hun budget vele malen kleiner is. Provoost ziet marktgericht denken eerder als het kennen van de spelregels. Beiden verwijten het beleid dat het geen keuzes maakt: enerzijds is men vies van kommersie, anderzijds is men bang dat er naar vernieuwende films geen kat komt kijken.

Misschien zou men vóór een subsidiemodel beter leentjebuur spelen bij de podiumkunsten, waar men kennelijk wel een werkzaam systeem heeft. Missotten suggereerde dat we anders in Vlaanderen maar helemaal geen films meer moeten maken. Zoals met auto's: we rijden er wel mee, maar maken er zelf geen meer. De subsidiepot zou dan helemaal aan artistieke multimedia kunnen besteed worden.

Het duogesprek tussen Lieven Thyryon (Les Ballets C. de la B.) en Geert Allaert (Music Hall) verliep minder vlug aangezien de heren voortdurend naast elkaar heen praatten. Allaert is voorstander van een corrigerende subsidiepolitiek. Het geld moet naar vernieuwende dingen gaan want daar is het het meeste nodig. Management kan er wel voor zorgen dat men met dezelfde pot veel meer kunst kan subsidiëren.

Wanneer een gezelschap dankzij een goede commerciële aanpak eigen inkomsten heeft, blijft er meer geld over voor minder commerciële gezelschappen. Die aanpak doet volgens hem geen afbraak aan de culturele waarde van een gezelschap. Thyryon gaf, met tegenzin, toe dat er een band bestaat tussen economie en kunst. Hij is de mening toegedaan dat kunst er is om de kunst, niet om de winst. Zijn ergernis over de wildgroei van sponsoring bij "rendabele" cultuurevenementen als die van Allaert stak hij niet onder stoelen of banken.

Tot slot lichte Paul Corthouts van het kabinet-Anciaux nog even de doelstelling toe van het overheidsbeleid: het verhogen van de culturele kwaliteit en het artistieke aanbod. In het hierop volgende paneelgesprek vonden de meeste gesprekspartners dat het beleid keuzes moet maken. Een neutraal voorwaardebeleid is voor hen een contradictio in terminis. Steeds terugkerende vraag was dan ook: wat is kwaliteit en wie bepaalt dit?

Heidi Van Hout
Matthieu Van Steenkiste

Kunst en macht

Op donderdag 17 februari vindt de tweede studiedag over kunst plaats. Deze keer gaat het over de informele beïnvloeding van het cultuurbeleid.

De dag wordt om 14.15 u ingezet met een lezing door publicist Paul Kuypers, gevolgd door koreferaten van kultuursocioloog Pascal Gielen en auteur Dirk van Bastelaere. Na de koffiepauze volgt er om 16.15 u nog een paneelgesprek met Jos Stassen (Vlaams volksvertegenwoordiger Agalev), Jos Van Rillaer (directeur-generaal bij de Administratie Cultuur), Wim De Mont (secretaris Vereniging ter Bevordering van het Vlaamse Boekwezen) en Stefaan De Ruyck (voorzitter Vlaamse Directie Podiumkunsten). Het geheel wordt afgesloten rond 18 u.

(hvh)

De studiedag 'Kunst en macht' vindt plaats in de Justus Lipsiuszaal van het Erasmushuis, faculteit Letteren, Blijde Inkomststraat 21.

“Ik wil een medaille voor de Kulak”

De Kulak wordt al jaar en dag geassocieerd met de heimat van keuterboeren en fils-à-papa's. Dat het ook een broedplaats is voor transnationale initiatieven en research wordt vaak over het hoofd gezien.

Veto: In welke mate is de Kulak afhankelijk van de KU Leuven?

Marcel Joniau: «De limieten van onze onafhankelijkheid worden geïmposeerd doordat we stukjes van fakulteiten zijn. Een fakulteit is een vrij autonoom instituut binnen de universiteit, dat haar eigen binnen-huiselijke regeling treft. Aangezien onze fakulteiten eigenlijk subfakulteiten zijn van Leuven, wordt daar veel over onze hoofden heen beslist: benoemingen, bevorderingen, de curricula. Dit soms zeer tot ons ongenoegen, vooral wanneer we gekonfronteerd worden met onverwachte curriculumveranderingen. Zo was er een wijziging bij Farmacie die behoorlijk ingrijpend was voor de Kulak. Pas toen ze dit in Leuven beseften, zijn ze met ons komen praten en hebben we de wijziging kunnen afzwakken. Doorgaans moeten we echter wel plooiën voor de fakulteiten.»

«Wat de rekeneenheden betreft hebben we autonomie: we krijgen een pakket rekeneenheden toebedeeld waarmee we een aantal residentie stafleden kunnen huren. Op die manier geven we een beetje profiel aan ons instituut: de mensen die we in huis hebben, bepalen de uitstraling. Als de KU Leuven die persoon niet wil benoemen, komt er automatisch iemand van Leuven — min of meer met overtuiging — met zijn achterban van daar, zodat die het gezicht van de Kulak niet mee bepaalt.»

Mis

Veto: De rektoren van de VUB en de UA menen dat kandidatuuruniversiteiten haaks staan op het rationaliseringsproces.

Joniau: «Als je nochtans de recente adviezen van de rektoren van andere universiteiten leest in combinatie met oudere konklusies van het rapport Dillemans, blijkt dat men akkoord gaat om de bestaande universitaire centra te bewaren. De filosofie van Dillemans hield wel in dat we ons aantal richtingen moesten beperken. En daar zijn we in meegegaan: de opleiding filosofie is geabsorbeerd door de fakulteit Letteren omwille van de rationalisatie. Bij de motieven heb ik wel mijn bedenkingen. Het is betwistbaar dat men een opleiding laat absorberen omdat er maar tien studenten zijn. Vooral als je weet dat de Kulak minimum drie full-time professoren nodig heeft om alle filosofie te doceren die moet gedoceerd worden. Of die drie profen er nu nog tien studenten bijnemen of niet, dat maakt helemaal niets uit. Dat is geen rationalisatie, maar misinterpretatie.»

Veto: Ook wat geneeskunde betreft?

Joniau: «Vroeger hadden we van de 1200 Vlaamse generatiestudenten voor geneeskunde acht à negen procent. Met de numerus clausus hebben we nu dertien procent van die eerstejaars: ons procentueel aantal is dus gestegen. De vraag waarom de afdeling geneeskunde moet blijven, is dus totaal irrelevant. In Vlaanderen zijn er ongeveer zestig-duizend studenten. Waarom zou je die dan niet allemaal in Brussel samenbrengen? Dat is maar een tikkelige drastischer dan de opleiding geneeskunde enkel in Leuven aan te bieden. Er is trouwens ooit sprake van geweest om één Universiteit Vlaanderen op te richten.»

Veto: Wat is dan de meervoordeel van de Kulak?

Joniau: «De benaderbaarheid van de professoren en de hele staf is zeker onze belangrijkste troef. Bij geneeskunde heb je een paar profen die inspanningen leveren om onderwijsvernieuwend te werken — kijk maar naar het aantal OOI-projecten (onderzoek, ontwikkeling en implementatie). Nadeel is wel dat sommige originele projecten niet voldoende kunnen open-

bloeien doordat Leuven de fakulteiten in bedwang houdt.»

Veto: Wil u een nauwere samenwerking tussen de Kulak en de Kortrijkse hogescholen bewerkstelligen?

Joniau: «Absoluut, daar zijn we op aangewezen. Men weet nu dat contacten tussen universiteit en hogescholen een *must* zijn. Voor de Kulak valt dat gemakkelijk te verwezenlijken: zolang de Kulak al leeft, hebben we nauwe contacten onderhouden. Zo was er een informele overlegstructuur toen we het studentenhuus renoveerden en met Alma in zee gingen. Toen hebben we overlegd met de hogeschool Katho of we deze infrastructuur niet konden delen. Jammer genoeg hebben we hen niet kunnen overtuigen. Maar beide partijen staan open voor suggesties.»

Stapel

«Die initiatieven tot samenwerking hebben niet alleen betrekking op de infrastructuur. Zo heeft mijn voorganger, erektor Nachtegaele, op het einde van zijn mandaat een kontrakt afgesloten met de Katho om het Instituut Impulscentrum voor onderwijsvernieuwing te installeren. De bedoeling van dat centrum is de onderwijzende staf van Katho en de Kulak te stimuleren met onderwijsvernieuwend initiatieven. Op dit moment werken ze aan een toetsprogramma voor intranet dat de mogelijkheid geeft aan professoren en-docenten op een vrije en originele manier examenvragen uit te wisselen. Daarnaast zal het programma ook vrijblijvende instaptoetsen bevatten.»

Veto: Hoe staat u tegenover de numerus clausus?

Joniau: «Met de numerus clausus is men veel te hard van stapel gelopen. Of dat die nuttig is of niet, wil ik in het midden laten. Vast staat dat het compleet ongezond is om plots twaalfhonderd generatiestudenten te reduceren tot vierhonderd. Gelukkig heeft men het in twee stappen gerealiseerd. Maar we zitten met een onnatuurlijk fenomeen dat zich zal wreken: ziekenhuizen zitten nu al met de handen in het haar omdat ze niet voldoende assistenten zullen hebben. Zeker als je bedenkt dat net nu de assistenten in opleiding een humaner statuut hebben bekommen — door heel veel *kabaal* te maken weliswaar. Bovendien kan de fakulteit geneeskunde de situatie niet handhaven waarbij ze evenveel geld krijgt voor vierhonderd als voor twaalfhonderd studenten. Het is de logika zelve dat ons budget zal verkleinen.»

“Nu zit er daar een boer op die grond te knoeien: dat kun je toch geen gemeenschappelijk nut noemen”

Veto: Zal men dan nog voldoende onderzoek kunnen verrichten?

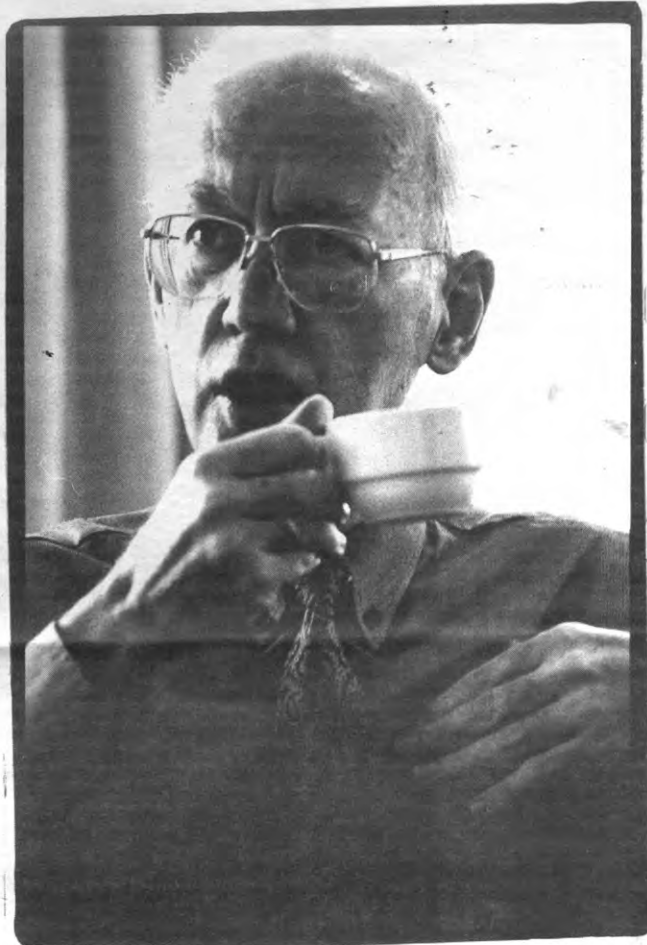
Joniau: «Onderzoek wordt hoofdzakelijk bekostigd door de primaire geldstroom: een historische forfait aangevuld met een betoelaging per kop. Met die primaire geldstroom kan je stafleden aanwerven en je basistructuur opzetten. De sekundaire en tertiaire geldstromen komen uit projectgelden van ministeries en de industrie. Onderzoek is dus niet zo afhankelijk van de primaire geldstroom.»

Veto: Kan men onafhankelijk een onderzoek leiden wanneer men samenwerkt met Flanders Language Valley?

Joniau: «Het gevaar van afhankelijkheid bestaat permanent: het universitair beleid moet konstant schipperen tussen de verledingen van beschikbaar geld voor projectonderzoek dat echter door vele touwtjes wordt vastgehouden of anderszijds geld voor vrij onderzoek dat veel minder goed bedoeld is. De grens is heel moeilijk te bepalen. Dat moet elke universiteit voor

zich uitmaken, onder invloed van het ministerieel beleid weliswaar. Het probleem voor de Kulak bij het bepalen van deze grens, is dat wij als kandidatuursuniversiteit sowieso gehandicapt zijn wat onderzoek betreft. We hebben wel een researchcentrum en docenten die zelf onderzoek verrichten, maar we missen de toevloed van tweedecyclustudenten die een belangrijke voedingsbodem zijn

wat er gaande is. Als er surplusgeld zou zijn, dan moet dat dienen om bestaande structuren te verstevigen. De hogescholen worden steeds belangrijker in het onderwijslandschap en ze claimen dan ook steeds meer geld. Ook voor sociale voorzieningen eisen ze gelijkberechtiging. Met andere woorden: de geldpot neemt af voor de universiteiten. In dat licht is er geen mogelijkheid meer tot verbetering van de huidige structuren, laat staan tot expansie. Ererector Dillemans heeft gepoogd herschikkingen door te voeren in de KU Leuven en de Kulak. Dat zijn de weinige zichtbare tekenen van optimalisatie. Daarvoor wil ik een medaille voor de Kulak, met aandrang gevraagd. Wij

(foto Heleen Touquet)

voor onderzoek. De derde cyclus hebben we dan weer wel: de Kulak herbergt verscheidene doktoraatstudenten.»

Veto: Op het Kulakdomein wordt een onderzoekcentrum neergepoot. Is dit niet over de grens?

Joniau: «Aan de overkant van de Kulak is een zone voorzien voor een researchpark. Dat gesofistikeerd bedrijvenpark is niet afhankelijk van de Kulak, maar kan wel alleen maar bestaan in functionele associatie met een universiteit. Die gebouwen zijn geen eigendom van de Kulak, ze leunen enkel tegen ons aan. Voorlopig is het enige probleem dat de functie van de grond door de burenen betwist wordt. Het zijn stadsgonden, bedoeld voor gemeenschapsvoorzieningen. Nu zit er daar een boer op die grond te knoeien: dat kun je toch geen gemeenschappelijk nut noemen. Omdat dat juridisch steekspel nog steeds hangende is, hebben we beslist een stuk van ons domein in erfpacht te geven om zo twee instituten te realiseren. Het is allemaal een kwestie van interpretatie: is alleen onderwijs een nutsvoorziening of ook de research? Daar ligt de grens. De Kulak heeft nu ook een spin-off: dat is het bewijs dat het nuttig is zo'n researchinstituten in de buurt te hebben.»

Veto: Hoe kan je expansie en transnationale projecten kaderen binnen de huidige rationalisatietendens?

Joniau: «Ik verbaas me ten eerste over

hebben iets gedaan en nog steeds wacht ik op de *gestes* van andere instituten. Jammer genoeg is het hek van de dam. Iedereen slaat er op los en eist steeds meer. Ik wil ook wel eens nadenken over wat ik allemaal wil.»

Veto: Wil de Kulak nog steeds een betere samenwerking met de universiteit van Rijsel?

Joniau: «Ik ben grote voorstander van een betere samenwerking. De grote handicap is echter de taal. Wij hebben zeer goede contacten niet alleen met de Universiteit Catholique van Lille, maar ook Lille 2. We hebben een project lopen over twee jaar om elkaars potentialiteiten af te tasten. Kandidaatstudenten motiveren om in Rijsel te studeren en die dan te laten doorstromen naar Leuven, dat is geen sinecure.»

Veto: Wat is dan het verschil met het transnationale project tussen Limburg en Maastricht?

Joniau: «Ja, dat zijn gewoon Limburgers onder elkaar. Dat is totaal anders: die spreken dezelfde taal. Onze bedoeling is een Frans-Nederlandse kandidatuur op poten te zetten. Niet alleen de taal speelt ons parten, maar ook het verschil in onderwijsstructuur. Jammer, maar ik blijf geloven in de potentialiteiten ervan.»

Marie-Anne Dedeurwaerdere
Nikolas Cloet

Don't leave me this way, zeepsmoel

Vorige week woensdag konden muzikliefhebbers hun kring aanmoedigen op het Interfakultair Songfestival in zaal Roosenberg. Voor de achttiende maal alweer hadden de bio-ingenieurs acht groepjes geselecteerd die om de felbegeerde titel konden strijden. Presentator van dienst was Chris Dusauchoit, wat vooral door Ekonomika niet echt gewaardeerd werd.

LBK zelf mocht openen met hun groepje Rundkonijn. Ze probeerden de Evil Superstars te imiteren kwa gekte en gestoorde muziek, maar misten de genialiteit van een Mauro Pawlowski. Het was alleszins leuk om te zien, maar net iets te chaotisch om bij te blijven. De jury bedacht hen met een laatste plaats. Van de Ekoband herinneren we ons vooral de energieke cover van Moby's *James Bond* theme. De groep ging echter ten onder aan een gebrek aan podiumpresence en een teveel aan feedback. Hun achterban probeerde zich de rest van de avond nog in de aandacht te werken door de presentator "zeepsmoel" toe te roepen, zodat ze toch nog de prijs van meest boertige supporters mee naar huis konden nemen.

Kramp

Het Lemmensinstituut zou het Lemmensinstituut niet zijn als het niet de meest inventieve en muzikaal onderlegde groep afvaardigde. Decamerone had een zangeres met genoeg charisma voor een hele groep en toverde *Sympathy for the Devil* om tot een walsje. Ze hadden ook een bassist bij die met vier snaren niet toekwam om zijn knunen te demonstreren en riepen zo maar even een vierkoppige blazerssectie het podium op voor het opgelegde nummer *Don't leave me this way*. Goot hier nog een dwarsfluit, twee geslaagde eigen nummers en een schitterende cover van *Are Friends Electric* bij en u begrijpt dat wij geen beetje onder de

(foto Joost Helsen)

Een jongen met gitaar en mondharmonika, dat hebben we al meer gezien. Evgenie Sokolov, het groepje dat afgevaardigd door de mensen van antropologie, probeerde het toch. Toen de jongen in kwestie dan nog een goede Jan De Wilde-imitatie door de boksen joeg, leek de originaliteit toch wel erg ver zoek. Met zinnen als "eenzaam met jou kom ik erachter dat het beter is samen te zijn", wisten we plots hoe onze ouders zich dertig jaar geleden voelden als ze de echte Jan De Wilde zagen spelen. Op eens bleek er echter een beatboks op het podium te staan en bleek de pianist

beschikken. Evgenie Sokolov ging aan de haal met de juryprijs, de prijs voor het beste eigen nummer en de tweede plaats van de publieksjury.

Het kon hierna eigenlijk alleen nog bergaf gaan. Industria's Corax had het dan ook niet onder de markt. Bovendien maakten de twee sympathieke ingenieurs techno. Bij de combinatie live en techno houden wij ons meestal vast aan de takken van de bomen. Enkel de echte groten weten in zo'n geval boven een veredelde dj-set uit te groeien. Die echte groten hebben dan ook veel geld, veel apparatuur, veel licht en veel en veel tijd om goede nummers ineen te steken. Corax was met weinig apparatuur en een iets minder spectaculaire lichtshow zeer verdienstelijk als technogroep. Er werd gedanst en Jimmy Somerville werd goed gesampled. Eigenlijk hoort zo een groep niet echt thuis op een songfestival. Ze maken namelijk geen songs, waardoor een vergelijking met kleinkunst van Evgenie Sokolov niet echt opgaat. Ze kregen dan ook 'slechts' een zesde plaats van de vakjury. Ze verdienden beter, maar waren nu eenmaal de vreemde eend in de bijt.

(foto Joost Helsen)

indruk waren. Deze bende ging dan ook naar huis met prijzen voor beste drummer, beste zangeres, de publieksprijs en de tweede prijs van de jury. De prijs voor de beste gitarist ging echter naar Ingenius, het groepje van VTK. Verdient, want de jongen wist zo maar even de moeilijke gitaarsolo uit *Sultans of Swing* uit zijn gitaar te toveren. Dat hij hiervoor de helft van de noten wégliet, nemen we er graag bij, want we wenssen niemand kramp in de vingers toe. De zanger was echter minder begaafd. Enkel *Thunderstruck* van AC/DC bleek bij zijn stem te passen. Had hun eigen nummer trouwens niet verdacht veel weg van Dylan's *Knockin' on Heaven's Door*? De jury gaf hen het voordeel van de twijfel en bedacht hen met de derde plaats.

behoorlijk harmonieus mee te zingen. Gemoderniseerde kleinkunst als het ware. Daar mogen ze ons gerust voor wakker maken. Ook het opgelegde nummer werd verkleinkunst tot *Laat me zo toch niet alleen*. Zeer sympathiek. We vroegen ons af waarom kleinkunst en studenten uit elkaar gegroeid zijn en we wilden net onze baard laten staan toen zanger Klaas "Polka!" riep en we een nogal bruuske overgang van Nederlands naar Engels en van dromerig naar polka kregen. Toen ze er dan ook nog een houseversie tegenaan gooiden, ontplotte de zaal helemaal. *Don't leave this way* zal nooit meer hetzelfde zijn na deze lichtjes geniale cover. Dusauchoit meldde even dat hij de winnaar net gezien had en de man bleek achteraf over profetische gaven te

Net toen we begonnen te snakken naar een meisje aan de piano, dat Tori Amos-gewijs mooie liedjes zong, kwam LEF van Germania het podium op. Ze had de juiste stem, kon piano spelen en had de nodige présence. Bij nader inzien bleken de gitaarklanken te komen van twee jongens die aan de zijkant van het podium zo goed mogelijk een zoutpilaar imiteerden. LEF wist van een kutnummer van 4 non Blondes iets deftig te maken en de eigen nummers waren ook best te pruimen. Alleen de Tori Amos-adoratie mocht er iets minder dik opliggen. Ze kregen de vierde prijs van de jury en ontlokten voorzitter Ben Crabbe zijn intelligentste opmerking sinds jaren: "Als ze het stadium van Tori Amos voorbij geraken, moeten ze nog pitten kunnen breken". Spijtig genoeg vertelde hij er direct een Margriet Hermans-mop na, waardoor zijn geloofwaardigheid weer zakte tot het normale peil.

Paringsdans

"Blij nog eens wat links volk op het podium te zien," zo kondigde Chris Dusauchoit Lavazzo, het groepje van Politika aan. Zij grossierden in degelijke eightiespop en het opgelegde nummer was hen dan ook op het lijf geschreven. Ze speelden *Don't leave me this way* waarschijnlijk beter dan The Communards het ooit gespeeld hebben. Net als je dacht een getrouwe cover te krijgen, gooiden ze er een piano- of bassolo door die je weer op het verkeerde been zetten. Zij kregen dan ook de prijs voor beste versie van het opgelegde nummer en beste bassist. Lavazzo was de enige groep die enige vorm van podiumact hadden. Ze hadden een achtergrondzangeres die vooraan op het podium stond en met de zangeres van Decamerone kon concurreren wat betreft charisma. De eigen nummers waren zeer te genieten en het publiek kwam eindelijk weer eens in beweging. Ook al speelden ze als laatste en wist de vakjury hen niet meer dan een vijfde plaats toe te kennen, ze deden zeker niet onder voor de rest. Hun grootste probleem bleek dat ze voordien nauwelijks samen op een podium gestaan hadden, zodat de samengang niet altijd bij dat was.

Tijdens de juryberaadslaging bedacht LBK ons nog met een dansje. Een stel jongens en meisjes deden iets op Enigma in witte kleding en ontbloeit bovenlijf (de jongens toch). Het moet ooit een leuke choreografie geweest zijn, maar het late uur en een gebrek aan repetitie maakten er meer een soort paringsdans van. Wij waren ook moe natuurlijk. Het songfestival bood uiteindelijk meer uitschieters dan men zou verwachten. Een dikke proficiat aan de winnaars en een pluim voor LBK voor de organisatie. Tot op het negentiende songfestival!

Sam Algoet
Maarten van Meer

Oude keramiek in de bib

In de universiteitsbibliotheek van Leuven loopt momenteel een tentoonstelling over archeologische vondsten in Wange (Landen). "De bodem uitgekamd. Twintig jaar opgravingen van de KU Leuven te Wange" is een initiatief van de studentenkring Alfa (archeologie) in samenwerking met professor Marc Lodewijckx en Lieve Opsteyn. De tentoonstelling biedt een overzicht van de twintig jaar opgravingen met stukken van de prehistorie tot de middeleeuwen.

Zoals bij archeologie het geval is, moet je hier ook tijd nemen om deze tentoonstelling te kunnen waarderden. Wie de vondsten van dichtbij bekijkt, kan zien dat ook ons land boeiende dingen onder de grond heeft steken.

Voor de periode van de prehistorie worden er scherven van vazen en andere keramiek getoond, afkomstig van de oudste nederzetting die in Wange aangetroffen werd, de Bandkeramiekers. Vervolgens kan men enkele vazen en armbanden van de Kelten, die later de streek bewoonden, bekijken. Tijdens de Romeinse periode werd Wange bewaakt door een groot Romeins militair kamp. Hiervan zijn slingerkogels, wijnamforen en andere bewaarpotten teruggevonden. Ook zijn er resten bewaard van een grote Romeinse villa. Vanaf de vijfde eeuw kan men spreken van de Franse periode, waaruit het centrale voorwerp van de tentoonstelling afstamt: een fijn uitgewerkte benen kam. Tijdens de middeleeuwen stond Wange onder toezicht van het geslacht de Lieminghe dat de Romeinse villa bewoonde. Kapotte potten en stukken van een braadslee (wat onder een spit werd gezet en diende om te serveren) worden hier tentoongesteld. Het geheel wordt aangevuld met een video over de opgravingen en folders met de nodige informatie. (cl)

De kollektie valt te bezichtigen tot vrijdag 18 februari in de universiteitsbibliotheek, elke weekdag van 9 tot 19 uur. De inkom is gratis.

Uitgerafeld, opgedeeld en opgerold: tekst

De Noor Finn Iunker is de rijkste ster aan het teaterfirmament. Op vijftigjarige leeftijd publiceerde hij *The Answering Machine* (1994), een bloedmooie maar grillige teatertekst, geschreven vanuit de nulgraad van de taal en in alle opzichten zeer hedendaags. Dat Germania een dergelijke tekst durft te tackelen getuigt van moed. De regisseurs die deze moed in goede banen geleid hebben, zijn Adriaan Van Aken en Ruud Gielens, beiden derdejaars aan het Rits in Brussel.

Het grote kenmerk van *The Answering Machine* is dat de tekst vol verwijzingen zit. Alleen verwijst hij niet — zoals in het postmodernisme gebruikelijk is — naar de klassieken, de geschiedenis, de bijbel of persoonlijke levenservaringen. De tekst hier verwijst alleen naar zichzelf. Je vindt hier en daar dingen terug die je elders in de tekst al eens was tegengekomen. Adriaan Van Aken: "Het hangt af van waar je de tekst binnenstapt. Op punt a is dat heel anders dan op punt b. Dat maakt het ingewikkeld. Op den duur kan je daar niet meer mee omgaan en ben je gedwongen een concept te zoeken."

Uiteindelijk heeft men het stuk zo verhalend mogelijk trachten op te vatten. De lokatie van de oude houten Molens Vanorshoven leent zich daar uitstekend toe. Bij

het begin van de voorstelling wordt je alle tijd gegund om je de ogen uit de kop te kijken. Het is een plaats waarvan je als tienjarige zou gedroomd hebben om in te spelen. De zestien acteurs zwerven door de ruimte gevolgd door kamera's zodat wat buiten je gezichtsveld gebeurt op videoschermen te volgen is.

Sturm

In het Germaniatoneel is het zowat de traditie om indien mogelijk af te wijken met het taalgebied waaruit de tekst stamt. De voorbije jaren werd er gewerkt met een oorspronkelijk Duitse tekst, een Nederlandse en een Engelse. Het was nu de beurt aan iets Scandinavisch en dan kom je al gauw uit bij Ibsen of Strindberg. Van Aken: "Iunker gaf ons echter de gelegenheid om iets hedendaags te brengen. We hadden eerst twee andere opties, iets van de jonge Goethe, Sturm und Drang, ofwel een driehoek van Hamlet, *The Hamlet Machine* van Heiner Müller en *In het kasteel* van Jan Decorte. Het was interessant geweest om de mensen zelf die stukken aan te laten

(foto Etienne Donyer)

schrijven — je werkt tenslotte met germanisten. Nu hebben we de mensen wel elk een setting laten schrijven voor dit stuk. De resultaten varieerden van de maan tot een uitgewerkte encensering met lampen, spots en alles. Ze zijn overigens opgenomen in de programmabrochure."

In een volgende fase ging men de tekst uitrafelen. Tekst betekent weefsel en de

tekst van Iunker is erg condens; hij zegt veel met weinig woorden. Men haalde er zelfs Kristeva bij: de interpunctie is overal verstoord. Van Aken: "Wat we gedaan hebben, is de tekst opdelen in alinea's en hem verdelen over de personages (tien ikken en zes jij's). Er is eerst een draad gemaakt van de tekst en nadien hebben we die draad weer opgerold. Hoe dicht bij het finale resultaat, hoe opgerolder, maar anders dan oorspronkelijk, meer zoals wij het wilden. De hoofdactrice laat de tekst overigens goed uitkomen. Ze stelt zich helemaal ten dienste van de tekst. Anderen gebruiken de tekst dan weer als een pingpongbal — er komen ook veel balsporten in voor."

Gehakt

Een ander kenmerk van *The Answering Machine* is de gewelddadige tekst. Niet aan de oppervlakte maar in de diepte. Dat wordt natuurlijk in de hand gewerkt door de structuur, de algehele zinnen, de geamputeerde frazen. Anderzijds is er heel weinig emotie in de tekst en wanneer die toch dreigt op te duiken, wordt ze meteen weer afgeblokt. Die afwezigheid echter maakt het stuk dan ook weer schrijnend emotioneel.

De ikken zouden zakenlieden kunnen zijn, weggerukt aan hun ontbijttafel naar iets anders. Naar wat? Van zodra het benoemd wordt, is het weer weg. De jij's bieden mogelijkheden aan die de ikken moeten invullen. Op den duur loopt dat zo vlot dat ze echte antwoordmachines worden. Men kan heel veel over het stuk zeggen, alleen moet het vaag blijven. Het stuk is daardoor de perfecte kontradictie van het adagium "wovon man nicht reden kann, darüber muss man schweigen".

Sjokko

The Answering Machine is geen perfecte opvoering maar dat is ook niet de bedoeling. In het moderne teater mag een beetje chaos best. Des te ontheemder komt het individu naar voren, des te verstrikter raakt hij in het netwerk waarin hij geworpen wordt. Er wordt bij wijze van spreken gespeeld zoals er gerepeteerd wordt, met het brood en de pot sjokko op tafel. Het laat tegelijk veel ruimte aan de toeschouwer. En nu maar zien of hij ook zijn antwoorden vindt op de mogelijkheden die het stuk aanreikt.

Peter Mangelschots

Germania speelt van 12 tot 24 februari (behalve 18) in de Molens Van Orshoven, Stapelhuysstraat 13d (Vaartkom, achter Secc). Info en reservaties 0476/39.53.52.

Haute Coiffure brengt collagestuk *Wet Deck*

Zeepkistenrace op kantoor

Drie jaar na hun afstudeerproject "You're not my father" brengen Adriaan Van den Hoof en Wouter Hendrickx een nieuw collagestuk op de planken. Voor deze hernieuwde samenwerking richtten zij een eigen gezelschap op. Vereniging Compagnie Haute Coiffure is het zoveelste nieuwe speeltje van jonge teatermakers in Vlaanderen. "Wet Deck", hun eerste productie, is een onderhoudende voorstelling geworden.

De wanhoop en het bankroet nabij steken John en Sylvain, twee berooide filmsenaristen, de koppen bij elkaar om dat ene idee te vinden dat hen 'gouden bergen moet opleveren. Tientallen hersenspinsels passeren daarbij de revue maar niets lijkt het ideale scenario op te leveren. Hierbij worden een passant de plots vrijgegeven van *Titanic*, *E.T.* en andere blockbusters, telkens gevolgd door een alkeurend "neeneene" waarop een volgend hilarisch idee wordt gelanceerd. Tussendoor worden we ook vergast op het meest waanzinnige seksverhaal sinds de vrijsce ne uit *Hot Shots*.

Net als *You're not my father* is ook deze voorstelling een collage van gevonden zinnen, eigen teksten en vooral veel situaties uit de wereldliteratuur en honderd jaar filmgeschiedenis geworden. Daarbij werd voornamelijk geput uit de film noir van de jaren vijftig en wordt er veel geknippoogd naar het werk van recentere korifeeën als Tarantino, Raymond Chandler en de gebroeders Coen.

Happy

De voorstelling baadt in een ondeugend jongens-onder-elkaar-sleertje. De steeds terugkerende jeugdherinneringen werken dat nog in de hand: het is een jeugd van cowboy en indiaan. Van zeepkisten ook, een idee dat in de voorstelling visueel wordt

uitgewerkt door de buro's van John en Sylvain wietjes en koplampen te geven. En dat geeft meteen weer aanleiding tot een woeste achtervolgingscène.

Het geheel vormt een postmoderne potpourri van situaties uit en referenties aan de twintigste-eeuwse populaire cultuur met vooral nadruk op de veel voorkomende mengeling van seks en geweld. Van den

Hoof en Hendrickx brengen hun spervuur van de meest krankzinnige verhalen en scènes met een groot gevoel voor timing en encensering.

Al en toe wordt de lach ook met een traan afgewisseld, maar eerder dan het verhaal vooruit te helpen zorgen deze okkasio-nale bezinningsmomenten ervoor dat het ritme stopt. De ene maal dat dit niet zo is, wordt de luchtige aanenrijging van pure slapstickmomenten en spitse dialogen even een echt verhaal. Het ultieme scenario valt de twee "losers-van-Jan-mijn-kloten" op de hals maar ze vergeten het op te schrijven. Natuurlijk loopt één en ander slecht af want, zoals Sylvain zijn vriend troostend toespreekt als die hem op zijn *Shallow Grave*'s heeft vermoord: "happy-ends zijn niet meer in de mode".

Matthieu Van Steenkiste

Wet Deck van Haute Coiffure. Woensdag 16 en donderdag 17 februari in de Vlamingenstraat 83 om 20u30. Info en tickets: Stuc 016/20 81 33.

Aan de greep van de sponsors ontsnapt ook de begeerte niet

Als het chatten of e-mailen met de vrouw/man van uw dromen u geen voldoening meer schenkt, heeft u nog altijd niet te wanhopen. De vzw Behoud de Begeerte probeert nu al tien jaar de minnenkunst nieuw leven in te blazen en minnaars opnieuw naar maagdelijk perkament en druipende vulpenen te drijven, opdat er ook nog eens een echte liefdesbrief zou geschreven worden. De remedie voor nostalgische paartjes luistert naar de naam 'Saint-Amour'. Het is nog maar de vraag of er onder invloed van de kommersie echter geen giftige Cupido-pijltjes worden afgeschoten. Misschien brengt 'Grote Liefde, een Tour d'Amour' wel meer soelaas voor de laatste romantici op deze aardkloot.

Deze week wordt voor het tiende opeenvolgende jaar de voorleesavond 'Saint-Amour' georganiseerd. Het programma is ondertussen uitgegroeid tot een stijlvol en spraakmakend avondje uit. Naast literaire acts worden er nu in een zeer verzorgd decor ook muziek en film aangeboden. De grote drijfveer achter dit totaalspektakel is Luc Coorevits, die met zijn vzw Behoud de Begeerte ook de literaire toernee van de Geletterde mensen voor zijn rekening neemt. Hij heeft het liefdesprogramma ook zijn aandoenlijke naam gegeven. Immers, de benaming Saint-Amour is niet ontsproten aan het brein van een of andere flauwe grappenmaker die de liefde maar meteen

heilig wilde verklaren, maar werd door Coorevits 'ontdekt' tijdens een reis in Frankrijk: daar verbleef hij een tijdje in een dorp dat Saint-Amour heette. De liefde was dus reeds heilig verklaard.

Suksesroman

"Het is nooit de bedoeling van Coorevits geweest om Saint-Amour rond Valentijn te organiseren," aldus Ilse Mariën, koördinatrice bij Behoud de Begeerte, "maar de sponsors willen het nu eenmaal zo en zonder de sponsors krijgen wij de avond niet georganiseerd." Waar de sponsors ook zeer tevreden over zullen zijn, is de aanwezigheid van twee auteurs die het afgelopen jaar keet schopten in het literaire wereldje. Enerzijds is er Herman Brusselmans die met Uitgeverij Guggenheimer op de proppen kwam, anderzijds is er de Franse mediahype Michel Houellebecq, Brusselmans hoeft aan de Anne Demeulemeesters van deze wereld natuurlijk al lang niet meer voorgesteld te worden, maar Houellebecq behoeft misschien toch wel een woordje uitleg. In de loop van vorig jaar publiceerde deze twee-enveertigjarige Fransman zijn eerste grote succesroman, *Elementaire deeltjes*. De roman was een enorm succes maar, zoals het wel meer gebeurt in letterland, niet zozeer door de intrinsieke kwaliteit van het boek als wel door de mediareel die de publicatie van het boek met zich meebracht. Brusselmans zat tijdens de Saint-Amour-lezing van Houellebecq ongetwijfeld een aandachtig luisteraar zijn.

Brusselmans en Houellebecq samen op één podium: een geslaagde zet van de organisatie? Mariën: "Wij moeten onze auteurs altijd een jaar op voorhand boeken. Het was dus zeker niet de bedoeling om gebruik te maken van de hele mediaheisa die het afgelopen jaar rond deze twee auteurs is ontstaan. Op het ogenblik dat wij hen vastlegden was het juist heel rustig rond hen beiden."

De re rond Houellebecq ontstond na de eerste recensies van het boek in de boekenbijlagen van een aantal kranten. Toen ontdekte de Franse gemeente de inhoud van *Elementaire deeltjes*. En die was inderdaad niet mis. Het boek handelt over het levensverhaal van twee halfbroers, van wie de ene een onverbeterlijke seksmaniak is en de andere een kille wetenschapper, gespecialiseerd in genetica. Aan de hand van het personage van de geneticus verwoordt Houellebecq een uiterst hallucinant mensbeeld: de mens is door en door slecht en die slechtheid kan alleen nog maar opgevangen worden door te sleutelen aan zijn genen. Aangezien de etiek gefaald heeft, biedt de gentechnologie de enigere laatste hoop op bijsturing van het kwade in de mens. Benieuwd wat de filantroop Houellebecq over de genetische manipulatie van de liefde te vertellen heeft.

Begeerte

Naast Houellebecq staan er dit jaar ook nog enkele andere internationale gasten op de planken van de Vlaamse schouwburgen. Zo is er de in New York wonende jonge Nederlander Arnon Grunberg, die met zijn dichtbundel *Liefde is business* misschien wel de meest geschikte gast voor een Valentijnsavond is. Daarnaast is er ook de gepensioneerde Brit John Bayley, die de Alzheimerziekte en de dood van zijn vrouw, de gerenommeerde filosofe Iris Murdoch, enkel kon verwerken door zijn ervaringen op papier te zetten. Zo beschrijft Bayley in de biografische romans *Iris* en *Iris and the Friends* rechtuit, maar toch vol medelijden, het aftakelingsproces van zijn eens zo pientere vrouw. Het is misschien tiperend voor een tijd waarin de begeerte wordt gedomineerd door de wetten van de markteconomie dat de meest begerenderende vertelling over liefde van de hand is van een vijftienjarige.

Waastrand

Naast Saint-Amour staat er deze week in Leuven nog een andere kunstzinnige avond over de liefde op het programma. Wie reeds één dag voor de voorstelling van Saint-Amour de pluchen zetels van de Stadschouwburg zoekt, kan er een ander totaalspektakel

over de liefde bijwonen. *Grote liefde, een Tour d'Amour*, dat in ieder geval met veel minder poeha dan Saint-Amour wordt aangekondigd, brengt die avond een bonte mengeling van muziek, teater en poëzie. In tegenstelling tot Saint-Amour, dat het hoofdzakelijk van de voorlees- en vertelkunst moet hebben, is in *Grote Liefde* het showgehalte belangrijker. De showmasters die de reis doorheen de liefde zullen presenteren zijn acteur Ernst Löw (onder andere van de Blauwe Maandag Compagnie), de schrijver Bart Plouvier en de muzikanten Kris De Bruyne en Wigbert Van Lierde. Hoewel deze *Tour d'Amour* heel wat minder ambities heeft dan Saint-Amour, belooft de compilatie van het programma in ieder geval veel intiemer te worden dan zijn tegenhanger van een dag later.

Op het gebied van de actualiteit hoeft *Tour d'Amour* echter niet onder te doen voor zijn grote broer. Onlangs verscheen bij uitgeverij Manteau immers de nieuwste roman van Bart Plouvier, getiteld *De Biechtspiegel*. Het is het derde deel van een cyclus over een dorp en zijn inwoners. Eerder

VALENTIJN ZONDER LIEF...?

waren in deze cyclus reeds *Het gelag* en *Het gemis* verschenen. Het dorp waar het in deze romans allemaal om draait, is het fictieve Gistrode, dat ergens in het Waasland gelegen is en verdacht goed op Elversele gelijkt, het dorp waar Plouvier nu al een paar jaar woont. Met deze cyclus lijkt de vroegere zeeman een onverbetterlijke sedentair geworden te zijn. Met een groot inlevingsvermogen doet Plouvier, die in een vorig leven ook nog schilder en gitarist was, het leven van de kafeebazin Irma en de bijzondeheden van haar stamgasten uit de doeken. En hoewel de personages van kafee 't Hoekske uitblinken in banaliteit, kan men Plouvier alvast niet verwijten dat hij ze niet met liefde beschreven heeft.

Diederik Vandendriessche

De Leuvense voorstelling van Saint-Amour vindt op vrijdag 18 februari om 20 u in de Stadschouwburg plaats. Een dag eerder, op donderdag 17 februari om 20 u, wordt in diezelfde Stadschouwburg 'Grote Liefde' op de planken gebracht. Info en reservaties 016/22.21.13.

ALBATROS DRAAIT NOG STEEDS OP 78 TOEREN

The Legend Continues

Voor alle fuiven, kan je bij de Albatros terecht. Je draait zelf, of wij zorgen voor iemand. Voor de prijs hoef je het niet te laten.

INFORMATIE EN RESERVATIES

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
016/32.37.89 (elke werkdag 14-18u)
fax: 016/22.01.03
loko@loko.student.kuleuven.ac.be

PRIJZEN

Huur zaal: 10.000,-
Vat bier: 5.500,-
Fles frisdrank: 80,-

GETUIGENISSEN

Joost: "Ik ben nog nooit zo goed zat geweest als in den Albatros. Het hier is er echt aan te raken."
Paul: "De kansen die ik daar krijgen heb zijn beter dan die in Loko. Zowel prachtige vrouwen heb ik, nergens anders gezien."
Goedele: "Den Albatros is beter dan LOKO."
Tine: "Ik heb in den Albatros mijn lief gevonden. Alé! al mijn lieven."
Louk: "Eén van de vele prachtige zaken die Leuven rijk is, is Albatros. Daar zit mijn liefde."
Dierck: "Ik geef er regelmatig live en live is waarom? Het is de beste manier om mijn pees van spaan aan te spikken. En de voluit."
Johannes: "Salici Kersties en een Kéukéki Albatros."
Peter: "Er gaat niets boven de Albatros om je nu eens goed te stukken."
Steve-Millett: "I'm gonna fly like an eagle."
Godfried: "Ik ga toch veel liever naar de cinema, hoor."
Walter: "Ik ben nu 33 jaar en er is maar één plaats waar ik dan nog ga: Albatros."
Lieve: "Mij maakt het eigenlijk niet veel uit waar ik 's avonds eens kan overnachten, maar om één of andere reden zit ik toch vaak in de Albatros."
Godvly: "En dan zijn er nog mensen die twijfelen aan het bestaan van God."
Roby: "Als ik de Albatros vroeger had ontdekt, dan zou ik hoogstwaarschijnlijk geen probleem gehad hebben met die 72 uur."

Elke gekluisde of overkomst met behoud van andere personen is natuurlijk volledig toegestaan en zonder enige bijbetaling. Zolang u ook maar naar de Albatros gaat.

Jazz en rap verenigd bij Greetings from Mercury

Net iets anders dan verwacht

Greetings from Mercury brengt een serieuze streep jazzmateriaal, bijgekleurd door een rapper van dienst. Het zijn verrassende muzikanten die overduidelijk een nieuwe wind laten waaien door wat men doorgaans het jazzwereldje pleegt te noemen. Volgende week woensdag is het kwintet voor de derde keer in iets meer dan een jaar tijd te gast in Leuven.

Frontman en tenorsaxofonist Jeroen Van Herzele houdt ervan steeds net iets anders te doen dan wat men verwacht. Met deze nieuwe combinatie van muzikanten is hij er weer in geslaagd het jazzwereldje aardig rond de oren te slaan. De docent saxofoon en ensemble van het Brusselse conservatorium trekt met zijn jongste cd *Continuance* de lijn van de vorige opnames door en bevestigt zijn reputatie als een van de meest innovatieve jazzsaxofonisten van België. Dat hij inderdaad grensoverschrijdend is, mag blijken uit de onderscheidingen die hij het afgelopen jaar in ontvangst mocht nemen. In Frankrijk werd hij bekroond met de prestigieuze Franse Django d'Or en in België was dat de Leuven Paul Boon-prijs.

Van Herzele's basisidee voor Greetings from Mercury was muziek te maken die drijft op ritmes. Sinds die eerste cd heeft de groep duidelijk aan kracht en dynamiek gewonnen. Het resultaat van enig denkwerk

Veto geeft twee vrijkaarten weg aan de vijf eersten die zich woensdag aanbieden in het redaktielokaal en onze redaktiesekretaris het hof weten te maken.

en een geniaal en soms gedurfd samenspel. Wat de muziek zo intrigerend maakt, is de combinatie van de verschillende muziekstijlen: jazz, rap, funk en oosterse klanken. De sitarmuziek, die af en toe in het geheel ingepast wordt, kan allerminst alledaags genoemd worden en slaat zo een brug tussen de zwarte jazz en steermuziek uit het Midden-Oosten. De rap verbindt de jazz, soms een elitair muziekgenre, met jonge-

renkultuur en kan zo de muziek wat toegankelijker maken. Spijtig is echter wel dat de muziek op veel ogenblikken door de rap overstemd wordt. Dat is vooral jammer omdat die rap helemaal niet zo vernieuwend en origineel is als de muziek.

Jeroen Van Herzele werkt voor dit project samen met enkele geniale muzikanten. Drummer Stéphane Galland is gekend van Aka Moon, dat andere wonderkind van

de Belgische jazz. Deze fabuleuze drummer weet steeds opnieuw met erg verrassende en innovatieve ritmes voor de dag te komen. Bovendien drijft de muziek op zijn ritmes, wat het geheel een erg dansbaar karakter geeft. Peter Hertmans is, net als Van Herzele, leraar aan het Brusselse conservatorium en koördinator aan het Leuvense Lemmensinstituut. Ook hij won diverse prijzen waaronder een award voor de beste solist op een Pools jazzfestival.

Virtuoos

Het voorprogramma wordt verzorgd door Trancejazztall, een Kortrijkse formatie die het midden houdt tussen Frank Zappa, Ozric Tentacles en Herbie Hancock. Zij verzieren bij puur instrumentale muziek met een hoog improvisatiegehalte. Ondertussen is het geheel wat toegankelijker geworden, onder meer doordat de improvisatie wat naar de achtergrond werd verwezen. De heren hebben een stevige live-reputatie verworven door enkele goede voorprogramma's van onder andere Soul Coughing en Consolidated.

Greetings from Mercury brengt ritmisch gedreven muziek, goed uitgebalanceerd, complex en tegelijk toegankelijk. Kortom: virtuoos, vol verrassingen en ver weg van de platgetreden paden.

Katelijne Beerten

Greetings from Mercury konserteert op woensdag 23 februari om 20u in de Minnepoort. Tickets 360/450, op 016/222113, of bij CC Leuven. Samen met cd-winkel Campus is er een promotie-actie: cd en kaartje voor het optreden tezamen kosten 1000 frank in plaats van 1200 frank. Verkrijgbaar zowel in de winkel als aan de kassa van het CC.

EMI lanceert Anton Walgrave, muzikaal talent uit het Leuvense

Niet uit de lucht gevallen

De boomtime in de Belgische muziek is nog lang niet over. Meer nog: ook buiten Antwerpen groeit er in Vlaanderen volop talent aan de bomen. Platenfirma EMI ging een van die vruchten plukken en kwam thuis met de Tieltsje singer-songwriter Anton Walgrave. Volgende week donderdag wordt zijn cd *The Hum in de klub van de Ancienne Belgique* voorgesteld.

The Hum is een verassend veelzijdig plaatje geworden dat zonder schroom plaats mag nemen tussen de cd's van nieuwe Amerikaanse songsmeden als Elliott Smith of Andrew Dorrif. Op een onbewaakt moment ("Paralysed") komt er zelfs een flard Blur aangewaaid. Het lijkt wel alsof Anton Walgrave uit de lucht is komen vallen als een van de enigen uit de nieuwe lichte Belgische bands die nooit met Humo's Rockrally in aanraking is gekomen. Niettemin heeft hij er al een volledige muzikale carrière op zitten.

Anton Walgrave: «Ik ben al van kleinsaf met muziek bezig. Ik heb nog een kassette van toen ik negen jaar was waarop ik sta te zingen. Mijn eerste fatsoenlijke groep was The Same. We hebben een eerste cd uitgebracht toen ik achttien jaar was en twee jaar later een mini-cd. Na het verschijnen van die tweede plaat zijn we gesplit. We speelden samen van toen we veertien waren en we waren een beetje op elkaar uit gekeken. Ik ben toen negen maanden naar Londen getrokken waar ik in bars ging spelen. In een bar waar ik regelmatig optrad, was ik zowat het lievelingetje van de bazin en die bleek toevallig de vrouw van Kevin Armstrong (David Bowie's Tin Machine, Iggy Pop, Keziah Jones) te zijn. Kevin vond mijn muziek wel goed. Drie jaar geleden kwam ik terug naar België. Via Guy Van Landenhove ben ik dan bij EMI België terechtgekomen. Toen ik vorig jaar in De Giraffe zou optreden kwam hij kij-

ken. Hij hield wel van mijn muziek en we hebben toen wat gepraat. Een jaar later is een demokassette bij Guus Fluyt van EMI België terechtgekomen. Die begon dan tegen Guy eens over mij en zo heb ik getekend.»

Veto: *Je hebt dus heel lang aan je songs kunnen schaven sinds de split van The Same?*

Walgrave: «Ja. Een aantal songs speelde ik al in Londen, maar er staan toch ook een vier, vijf recente songs op. Kevin Armstrong heeft de cd geproduceerd en speelt er ook gitaar en keyboards op. Hij zal nog meespelen in de Ancienne Belgique en de Blauwe Kater volgende week. Voor de rest heb ik een begeleidingsgroep gevonden waarin twee oud-leden van The Same meespelen. Gitarist Aram Van Ballaerts heeft daarnaast ook ooit nog bij The B-Tunes gespeeld, waarin de broertjes Mosuse zijn begonnen. Freek Boey, mijn drummer, heeft de laatste twee maanden van The Same nog meegespeeld, toen we eigenlijk al besloten hadden er mee op te houden. Het is de bedoeling dat we op grotere optredens met de vijfkoppige band optreden, op kleinere met drie.»

Koosjer

Veto: *Het vreemdste liedje op je cd is wel 'When did we fall'. Het klinkt als die tipische cocktailbossanova uit de jaren vijftig. Een grapje veronderstel ik?*

Walgrave: «Oorspronkelijk was dat een heel triestig nummer, zonder enig ritme. Toen we dat begonnen op te nemen merkten we na een tijd dat het weer zo'n saaie zaagliedje aan het worden was en we besloten er iets totaal anders mee te doen. Kevin begon daar toen een ritme onder te zetten en zo is dat dan geëindigd. Het is trouwens een sambaritme.»

Veto: *Je zit bij een grote firma is. Ben je niet bang voor een Evil Superstars-scenario? Die zijn hun platenfirma nog altijd aan het terugbetalen, hoewel ze gesplit zijn. Geen angst voor al te hoge verwachtingen?*

Walgrave: «Wat ik in Londen vooral geleerd heb, is dat het bij platenfirma's inderdaad draait om geld. Ze gaan maar investeren in zoverre ze in jou geloven. Ze geloven wel in mij, alans dat hoop ik, anders zouden ze zoveel niet in mij geïnvesteerd hebben. Wat het terugbetalen betreft: het kontract is wel in orde dus daar ben ik niet bang voor. Dat kontract is trouwens pas getekend toen de plaat al opgenomen was, in oktober. Het eerste kontract dat ze mij wouden laten tekenen was wel dubieus - ze probeerden natuurlijk - maar ik heb dan een advocaat gekontakteerd en wat ik nu getekend heb is koosjer, absoluut geen wurgkontract. Ze verwachten wel veel van mij, er wordt zelfs aan het buitenland gedacht. Niet dat er al een concrete planning bestaat of zo, dat niet, maar er is wel sprake van. Frankrijk en Zwitserland zijn geïnteresseerd en zelfs van Amerika hebben ze

mij gezegd dat ik daar zou moeten aanslaan. Parlophone Engeland (een dochter van EMI) is ook heel erg geïnteresseerd.»

«Er is natuurlijk gesproken over naamsverandering maar daar was ik niet zo voor te vinden. Een van de ideeën was om enkel 'Anton' te behouden. Uiteindelijk ben ik erin geslaagd mijn hele naam te behouden. Het gekke is dat niemand in het buitenland ooit een probleem van mijn naam heeft gemaakt. Toen ik in Londen was heeft niemand mij tweemaal gevraagd hoe ik heet. Dat werd automatisch 'Woolgref'.»

Matthieu Van Steenkiste

The Hum verschijnt op vrijdag 18 februari en is uit op E.M.I.. Anton Walgrave treedt op zondag 20 februari in de Blauwe Kater op om 22 uur. Inkom 150 frank.

Chantal Pattyn komt!

Als derde in de rij oorgetuigen ontvangt Kultuurraad, de culturele geleding van Loko, radiokorifee Chantal Pattyn. Pattyn, die begin jaren negentig bekendheid verwierf met het vooruitstrevende muziekprogramma *Update*, zal er haar favoriete muziek komen toelichten. Zij maakte vooral naam met haar turbo-aanpak van het Vlaamse cultuurleven in het cultureel lifestyleprogramma *Frituur Victoria*. In juni 1998 ruilt ze de stubrumikrofoon even in voor de camera's van de *Zevende Dag* maar anderhalf jaar en een producerseksamen later is ze terug bij haar vertrouwde Studio Brussel. Sindsdien presenteert zij de live-uitzendingen van *Club Brussel* en produceert zij diverse andere programma's.

Algaande op haar meermalen radiofonisch geëvalueerde voorkeuren mag het publiek zich verwachten aan plaatjes van onder andere Amon Tobin en Afghan Whigs. Tevens zal zij de aanwezigen nu al onthullen welke sprankelfrisse groepjes het in het jaar 2005 helemaal gaan maken. U weze gewaarschuwd.

(mvs)

Oorgetuigen met Chantal Pattyn. Woensdag 16 februari om 20u00; Vergaderzaal 3 (eerste verdieping Stuc) Ingang met stuccaart 50/75, zonder stuccaart 100/125. Info en tickets: 016/20.81.33.

Student Aid

Student Aid, dat al sinds vorige donderdag uit de startblokken is geschoten, gaat ook deze week op volle toeren door en heeft nog enkele spetterende activiteiten op het programma.

Op Valentijnsmaandag 14 februari wordt de film *Pièces d'Identités* in het Psychologisch Instituut tegenover Alma I gedraaid. Deuren gaan om 20 uur open als u 50 frank betaalt.

Woensdag kan u tegen een zacht prijsje (130 frank) eksotisch gaan eten in Pangaea in de Vesaliusstraat.

Top of the bill is het optreden van *minimal music*-korifee Wim Mertens op donderdag in aula Pieter de Somer aan de Beriotstraat. De deuren zwaaien open om half negen 's avonds in ruil voor kaarten die aan 500 (studenten) of 600 (niet studenten) frank kunnen verkregen worden tijdens de Student Aid-activiteiten of in cd-winkels Campus en JJ Records. Uw kaarten vooraf gaan halen is ten zwaarste aangeraden.

(mvs)

Slaapplaatsen gezocht

Sportraad en Schermkring KU Leuven (Schekul) zoeken overnachtingsplaatsen voor hun internationale gasten.

Van 21 tot 25 februari organiseert Sportraad opnieuw het Leuvens Internationaal Studenten Sporttoernooi (Listt). Om de 350 deelnemende buitenlandse studenten een slaapgelegenheid te bieden, hebben ze nog veel bereidwillige studenten nodig. Wie zich geroepen voelt om mee te werken aan dit toernooi op Europees nivo en zijn talen een week lang wil aanscherpen, kan contact opnemen met Sportraad op de Tervuursevest 101, 3001 Heverlee. Telefoneren (016/32.91.33 of 016/32.91.34) of faxen (016/32.91.99) kan ook. Meer informatie is te vinden op <http://www.spora.student.kuleuven.ac.be>.

Ook de Leuvense schermkring Schekul gaat internationaal. Op 26 en 27 februari organiseren zij een internationaal toernooi en hebben daarvoor tweëntwintig Canadezen uitgenodigd. Ook zij zoeken nog overnachting voor hun gasten. Hen contacteren kan via elektronische post aan Yves.Van.Seters@compaq.com

(mvs)

Eindresultaten IFB

▼ Voetbal dames

Halve finale 1	Apolloon - Reynaert	8 - 0
Halve finale 2	Camillo Torres - Germania	1 - 6
Troosting	Reynaert - Camillo Torres	5 - FF
Finale	Apolloon - Germania	3 - 2

▼ Voetbal heren

Kwartfinale 1	Germania - Justus Lipsius	1 - 6
Kwartfinale 2	Terbank - LBK	5 - FF
Kwartfinale 3	Romania - Apolloon	0 - 0 (4-3)
Kwartfinale 4	VTK - Camillo Torres	1 - 0
Halve finale 1	Justus Lipsius - VTK	0 - 1
Halve finale 2	Terbank - Romania	3 - 0
Troosting	Justus Lipsius - Romania	3 - 3 (5-4)
Finale	VTK - Terbank	0 - 1

▼ Minivoetbal dames

Halve finale 1	Merkator - Germania	5 - 9
Halve finale 2	Pedagogie - Farma	5 - FF
Troosting	Merkator - Farma	5 - FF
Finale	Germania - Pedagogie	6 - 3

▼ Minivoetbal heren

Kwartfinale 1	Groenveld 2 - Salvast	3 - 0
Kwartfinale 2	Camillo Torres - Pauscollege	3 - 0
Kwartfinale 3	Pedagogie - Groenveld	2 - 8
Kwartfinale 4	Apolloon - VTK	2 - 7
Halve finale 1	Groenveld 2 - VTK	7 - 2
Halve finale 2	Camillo Torres - Groenveld	3 - 8

Troosting	VTK - Camillo Torres	5 - FF
Finale	Groenveld 2 - Groenveld	5 - 5 (4-2)

▼ Volleybal dames

Halve finale 1	Pedagogie - Groep T	2 - 0
Halve finale 2	LBK - VTK	0 - 2
Troosting	Groep T - LBK	2 - FF
Finale	Pedagogie - VTK	2 - 1

▼ Volleybal heren

Kwartfinale 1	LBK - Groep T2	2 - 0
Kwartfinale 2	VTK - VTK2	3 - 0
Kwartfinale 3	Germania - Apolloon	2 - FF
Kwartfinale 4	Ekonomika - Groep T	0 - 2
Halve finale 1	LBK - Groep T	0 - 2
Halve finale 2	VTK - Germania	2 - 0
Troosting	LBK - Germania	FF - 2
Finale	Groep T - VTK	0 - 2

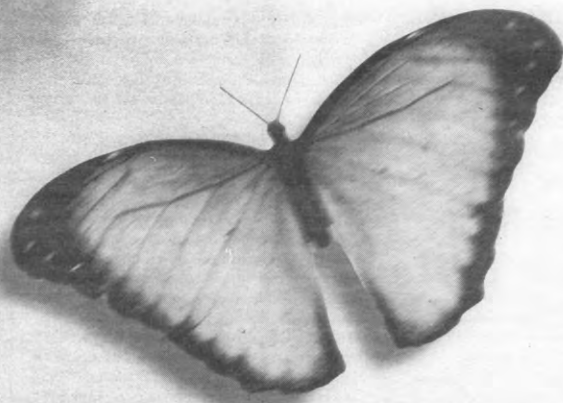
▼ Basket dames

Halve finale 1	Ekonomika - Medica	28 - 24
Halve finale 2	Apolloon - Wina	FF - 20
Troosting	Medica - Apolloon	FF - 20
Finale	Ekonomika - Wina	57 - 34

▼ Basket heren

Halve finale 1	Ekonomika - Groep T	38 - 42
Halve finale 2	Apolloon - Medica	86 - 52
Troosting	Ekonomika - Medica	54 - 39
Finale	Groep T - Apolloon	69 - 111

Create a storm

Eén vleugelslag van een vlinder kan een storm aan het andere eind van de wereld veroorzaken. Een klein initiatief kan met andere woorden leiden tot opmerkelijke resultaten. We zijn altijd op zoek naar nieuw talent: studenten met een eigen visie, met teamgeest, frisse ideeën en de wil om door te zetten.

Geïnteresseerd? Ontdek welke impact je bij Procter&Gamble kunt veroorzaken. Ervaar de krachten die je kunt losmaken met één enkele actie. Want bij ons krijg je de ruimte die je nodig hebt om je eigen visie te ontwikkelen. Contacteer ons. Wie weet veroorzaakt jij binnenkort wel een storm!

Voor meer info over jobs, carrièremogelijkheden en internships, surf dan naar www.pg.com/benelux

Procter&Gamble Recruiting Office
Temselaan 100 - 1853 Strombeek-Bever - België

e-mail: recbelgium.im@pg.com

www.pg.com/benelux

Procter&Gamble
Spread your wings

zoekertjes

▼ Thor Instinkt zoekt zoveel mogelijk zangeressen voor een Duitstalig gothic-project rond voetbal. Optreden 25/02. Mail: erikthe@mindless.com.

▼ Vrouwelijk naakmodel-gevraagd (ernstig) voor artistieke fotostudie. Meer info via de jobdienst van de KU Leuven. tel: 016/32.44.34

▼ Ik ben op zoek naar de partituur van de opera Scott Joplin Tremonishia. Mail: ptennekes@cinop.nl

▼ Kris Roselle tikt met plezier al uw papers, eindwerken, enz. Hof ter Bekelaan 12, 3020 Winksele-Herent. Tel. 016/20.70.77.

▼ Schekel (schermen KU Leuven) zoekt vrijwilligers die bereid zijn hun kamer een week te delen met een van de Canadezen die

hier verblijven voor het internationaal toernooi op 26 en 27 maart.

▼ Ik zoek genot. Welke blondine kan het me geven.

▼ Meer info via de jobdienst van de KU Leuven. tel: 016/32.44.34.

▼ "Waar blijven die haardonors toch?" vroeg de preses van Ekonomika zich af.

▼ "Of raden de lezers mij een klakke aan?"

▼ Misschien is een Chinees schaamhaarpruike een oplossing?

▼ Pedikure bij Celine. Vanaf 9 uur. Gelieve croissants mee te brengen.

▼ Els zoekt mannen om de 6 uur een pintje te drinken aan de bushalte.

▼ Hai ho, hai ho. Hier wandelt ne plato. Een

COMPUTERS DUUR? KOOP DEMO'S! INCLUSIEF GARANTIE

Device

HP VECTRA VLS/166
Pentium 166Mhz, 32 MB EDO 60ns, 512KB second level cache, 1,7GB IDE, 1.44MB floppy, 2 ISA-PCI-PCI/ISA, S3 Trio 64 V2 UVGA graphics, CD-ROM, 1 parallel, 2 serial, muis, toetsbord, geen OS licentie. Stukprijs: 10.990,- incl. BTW HP 15" color monitor Stukprijs: 3.500,- incl.

COMPAQ ARMANDA 158 ODT
Pentium 150 Mhz MMX, 48MB RAM, 2.1 GB HD, 256KB cache, 1.44MB floppy, 2 TYPEII PCMCIA, 10x CD-ROM, 12.1" 800x600 aktief TFT kleurenscherm, stereo sound, touchpad, interne scsi-adaptor, parallel, serial, infrared, 3.4 kg, geen OS licentie. Stukprijs: 28.990,- incl. BTW

agenda

MAANDAG

20.00 u **DEBAT** Blauwe Maandagen; discussieavond met Geert Bourgeois, voorzitter VU, in zaaltje boven Brasserie Notre Dame, Grote Markt 11, toeg. gratis, org. LVSU.

20.00 u **FILM** 'Pièces d'Identités', in PSI, toeg. 50, org. Student Aid.

20.00 u **FILM** New Harvest: 'Coraje' van Alberto Durant. Spaans, Nederlands ondertiteld. Portret van Maria Elena Moyano, oprichtster van een Peruaanse vrouwenorganisatie, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

20.00 u **TEATER** Interfakultair teaterfestival: Germania speelt 'The Answering Machine' van Finn Junker, in Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 13d, toeg. 250/200, org. Kultuurraad.

20.30 u **LITERATUUR** Het Schrijverspodium: De Roovers lezen nieuwe Nederlandsstalige teatertekst, in Vlamingenstraat 83, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

22.30 u **FILM** Filmfun: 'Faces' van John Cassavetes. Een man en een vrouw zijn na veertien jaar huwelijk van elkaar vervreemd, in

Affa

• 14/02 om 19.00 u: Presidiumvergadering, in praatkamer. • 14/02 om 19.30 u: Tapavond, in Fak Letteren. • 15/02 om 19.15 u: Sagalassos hulp, in PDS. • 15/02 om 20.00 u: Sagalassoslezing door professor Waelkens, in Aula PDS. • 16/02 om 20.00 u: Lezing '20 jaar opgravingen van de KU Leuven te Wange' door professor Marc Lodewijckx, in MSI 00.20. • 21/02 om 13.00 u: Tapnamiddag, in Fak Letteren. • 21/02 om 20.00 u: Presidiumvergadering, in perma.

Chemika

• 14/02 om 22.00 u: Valentijnspecial, in Blokhut. • 18/02 Chemikaweekend, vertrek aan blok F om 19 uur. • 19/02 Chemikaweekend. • 20/02 Chemikaweekend.

Diana

• 16/02 Booze & blues i.s.m. Kl@h, in The Pocket, Mincklerstraat 76.

Eoos

• 14/02 om 14.00 u: Statutencommissie, in perma. • 14/02 om 20.30 u: Valentijnskantus, in Ambiorix. • 15/02 om 20.00 u: Statutaire presidiumvergadering, in perma. • 17/02 om 13.00 u: Jazz- en bluesnamiddag, in Fak Letteren. • 21/02 Presidiumvergadering, in perma.

Katechetika

• 15/02 om 07.30 u: Ochtendbezinning, in Spiritoaal. • 17/02 om 20.00 u: Opera, in Muntschouwburg, Brussel.

Klio

• 14/02 om 13.00 u: tapnamiddag, in Fak Letteren. • 15/02 om 20.00 u: Sofistenavond,

in Grote Aula MTC. • 15/02 om 23.00 u: Cocktailavond, in praatkamer.

LBK

• 14/02 Red Fever-Cocktailavond, in Gnorrl. • 19/02 om 20.00 u: Galabal, in Concert Noble, Brussel.

Medica

• 16/02 om 22.00 u: Facts of History, in Doc's bar. • 17/02 om 22.00 u: Interkannenuif, in Albatros. • 17/02 om 22.00 u: Eksotische avond, in Doc's bar. • 18/02 om 23.00 u: Galabal, in De Waterhoek, Geetbets.

NFK

• 15/02 om 20.00 u: Sofistenavond, in Grote Aula MTC. • 15/02 om 23.00 u: Cocktailavond, in praatkamer.

Pedagogische Kring

• 17/02 om 23.00 u: Halftime: Cocktailparty + fuif, in Plectrum. • 21/02 Filmavond, in Aula Michotte PSI.

Psychologische Kring

• 15/02 'Eenzame Harten'-avond, in Artmania. • 16/02 om 20.00 u: Poëzie op kot, in Inamo, Halfmaartstraat 19. • 21/02 om 14.00 u: Duel in Leuven, op het Ladeuzeplein, toeg. gratis.

VRG

• 15/02 VRG-Revue, in CC Minnepoort. • 16/02 VRG-Revue, in CC Minnepoort. • 17/02 VRG-Revue, in CC Minnepoort.

VTK

• 15/02 Usberenkantus, in Arena.

gratis pint, da's rap verdiend. Hai ho, hai ho.

▼ Goovaerts begonnen aan tweejaarplan.

▼ Roel, als je wil gluren langs 't gordijn, verwijder dan de chipsteden die je achterliet.

▼ Gezocht: look alike voor Jan T. om hem 's morgens in het labo te vervangen.

▼ Michaël, vergeet niet dat Appeltans's koten dunne muren hebben.

▼ Eindredaktie wenst Heidi een gezonde nachtrust.

▼ Bla blabla blablabla, knuffels van R. voor R.

▼ Sterke gastpieren zijn vereist bij het douchen.

▼ Suikerklontje zoekt koffiekopje.

▼ Redaktie meldt dat saccharine enige oplossing is.

▼ Hadden we vorige week niet gezegd dat het vettig moest zijn?

▼ Vrouwenklub wenst niemand veel goeds.

▼ En nu een groepsterapie-adept: jonge goedlokkende 52-jarige met kleine bierbuik zoekt jong blaadje voor vuzigse seks (maat

XXXXI). Vrouw weet van niets. Zijn therapeut daarentegen...

▼ Rechte Haider zoekt linkse teef om samen het cordon sanitair van de vrouwenklub te doorbreken — rechte teven die linkse rukkert zoeken.

▼ Hoe noemt men een Karintische stoeipoes met schapen? Een Haiderinneke.

▼ Jaja, we zitten al in den boom.

▼ Schattie, die spierpijn is niet uw fout. Het komt van dat gat in de markt.

▼ Stel u kandidaat bij de rektorsverkiezing en maak kans op één van de twintigduizend skireizen naar Oostenrijk. Altijd prijs. Vereisten: liefst geen diploma en ervaring vereist, boven de zestig zijn, demont en inkontinent, kroezel schaamhaar, ex-ACW-lid, abonnee van Rijk der Vrouw, Jan van FC Geetbets. Opus Dei-konnetie is een pluspunt.

JO MEUWISSEN
Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)
016/201.301

Thesisproblemen met statistiek?
Surf naar www.outlier.be

ad valvas

door Heidi Van Hout

Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

DINSDAG
19.00 u **VERGADERING**, in MTC 00.12, org. Gastvrij Leuven.

20.00 u **FILM** New Harvest Special: 'Fiona' van Amos Kollek, Engels, niet ondertiteld. Een rauwe film, op de grens tussen documentaire en fictie, over een ontmoeting tussen twee ongelukkige vrouwen, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

20.00 u **LEZING** Wetenschap en etiek: 'Literatuur en etiek' door S. Hertmans, in Justus Lipsiuszaal, fakulteit Letteren, Blijde Inkomststraat 21, org. KU Leuven.

22.30 u **FILM** New Harvest: 'Coraje' van Alberto Durant. Spaans, Nederlands ondertiteld. Portret van Maria Elena Moyano, oprichtster van een Peruaanse vrouwenorganisatie, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

in Kardinaal Mercierzaal, HIW, Kardinaal Mercierplein 2.

20.00 u **KONSERT** door Symfonie-orkest Lemmensinstituut, in Konzertalen Lemmensinstituut, Herestraat 53, toeg. 250/200, org. Lemmensinstituut.

20.00 u **KONSERT** 'Grote liefde: een Tour d'Amour' met Kris de Bruyne, Bart Plouvier, Wighert Van Lierde en Ernst Löw, in Schouwburg, toeg. 450, org. CC Leuven.

20.30 u **DANS** Dubbelspel: 'Maybe Tomorrow' van El ojo de la faraona, in Brandweerkazerne, Vaartkom 12-14, toeg. 300/200, org. KLAPSTUK en CC Leuven.

20.30 u **KONSERT** Wizards of Ooze, in Stuczaal, toeg. 350/300/250/200, org. Stuc.

20.30 u **TEATER** 'Wet deck' van Haute Coiffure, in Vlamingenstraat 83, toeg. 350/300/250/200, org. Stuc.

21.00 u **KONSERT** Solo pianokonsert van Wim Mertens, in aula PDS, De Beriotstraat 24, toeg. 750/600/500, org. Student Aid.

WOENSDAG

CULINAIR eksotisch eten, in Pangaea, toeg. 130, org. Student Aid.

13.00 u **DANS** UUR KULTUUR: 'Egyptische dans' in kader van Student Aid, in Pangaea, toeg. gratis, org. Kultuurcoördinatie KU Leuven.

14.00 u **FILM** 'In Kluis', Vlaams drama van Jan Gruyaert, in Vander Kelenstraat 30, toeg. 50/25, org. Vlaams Filmmuseum en -Archief.

20.00 u **FILM** 'In Kluis', Vlaams drama van Jan Gruyaert, in Vander Kelenstraat 30, toeg. 50/25, org. Vlaams Filmmuseum en -Archief.

20.00 u **KONSERT** Kimizion brengt de mooiste liederen uit het Jiddische en Klezmer-repertoire, Armeense, Turkse en Bulgaarse traditie, in Wagehuys, Brusselsestraat 63, toeg. 400, org. CC Leuven.

20.00 u **LITERATUUR** Letterbekken met Leo Pleysier, in C.C. De Wildeman, Schoolstraat 15, 3020 Herent, org. C.C. De Wildeman.

20.00 u **MUZIEK** 'Oorgetuigen' met Chantal Pattyn, in Vergaderzaal 3, eerste verdieping Stuc, toeg. 125/100/75/50, org. Kultuurraad.

20.00 u **TEATER** 'Het Kleine Sterven' van HETPALEIS/Dimitri Kleue, in Schouwburg, toeg. 350, org. CC Leuven.

20.30 u **TEATER** 'Wet deck' van Haute Coiffure, in Vlamingenstraat 83, toeg. 350/300/250/200, org. Stuc.

22.00 u **FUIF** holebifuij, in Lido, org. &of.

VRIJDAG

20.00 u **TEATER** Saint-Amour, in Schouwburg, toeg. 650/450/250/150, org. CC Leuven.

20.30 u **DANS** Dubbelspel: 'Maybe Tomorrow' van El ojo de la faraona, in Brandweerkazerne, Vaartkom 12-14, toeg. 300/200, org. KLAPSTUK en CC Leuven.

ZONDAG

14.00 u **VORMING** 'Mexico Centraal', Mexiconamiddag, org. Sombbrero ism Mensenbroeders, Volens, Kwia en Geneeskunde voor de Derde Wereld.

20.00 u **FILM** Filmfun: 'Touch of Evil' van Orson Welles, gerestaureerde director's cut. Nederlands/Frans ondertiteld. Film noir over de poging van een anti-drugsagent om de dader te vinden van een bomaanslag aan de Mexicaanse grens, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

22.30 u **MUZIEK** 'Jazz op Zondag', in Stucbar, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

MAANDAG

20.00 u **FILM** New Harvest: 'The May Lady' van Rakshan Bani-Etemad, Nederlands ondertiteld, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

22.30 u **FILM** Filmfun: 'Touch of Evil' van Orson Welles, gerestaureerde director's cut. Nederlands/Frans ondertiteld. Film noir over de poging van een anti-drugsagent om de dader te vinden van een bomaanslag aan de Mexicaanse grens, in Stuczaal, toeg. 175/150/125/100, org. Stuc.

DONDERDAG

11.30 u **LEZING** Wetenschap en etiek: 'Ethical Issues in Animal Production' door P. Sandoe, in Celestijnenlaan 200 G 01, org. KU Leuven.

18.00 u **LEZING** Thursday Lectures: 'Activity in Modern Speculative Philosophy: The Significance of Whitehead' door James A. Bradley,

“De kunst is om de kiezel op het asfalt te leggen”

De vos is drieënvijftig en heeft nog niets van zijn streken verloren. Hij zegt de wereld met een minzame glimlach te bekijken maar zijn spreken is vol vuur. Vorige week was Bram Vermeulen, ooit met Freek De Jonge Neerlands Hoop in Bange Dagen, te gast in Leuven voor zijn show “De beuk erin” en een open repetitie met Bart Zegers.

Bram Vermeulen: «Zo'n open repetitie is een heel apart opzet. Dat is een beetje kijken in de keuken. Nummers spelen die ik lang niet gespeeld heb, kijken hoe ze lopen, zien hoe Bart erop inspeelt. Een beetje valsspellen ook: ik heb dan een idee, maar ik wil Bart er ook laten opkomen en dan help ik hem wat. Vindt hij het, dan denkt iedereen “oh geweldig”, terwijl ik het allang in mijn hoofd had.»

«Het nadeel van zo'n jamsessie is dat mensen elkaar gaan opzoeken en daar nooit iets tegenover durven zetten. Je kan het zo stellen: ik draag een hele mooie kiezel aan, tekst met melodie, helemaal goed. De mensen met wie je jamt, doen dat ook. Ze leggen allemaal hun kiezel op het grindpad. Maar dan zie je de kiezel helemaal niet meer. De kunst is natuurlijk om de kiezel op het asfalt te leggen. Alleen vinden muzikanten het niet zo leuk om een asfaltweg te zijn. Een asfaltweg zijn is gestructureerd zijn, jezelf wegsijferen, snelheid brengen, mooie witte strepen, vangrails. Dat kiezeltje zie je van op kilometers liggen, de tekst spat eruit. Als we allemaal kiezels zijn, dat is reuzeknap, maar daar schiet het nummer niet mee op. Dinsdag waren we ook vaak met z'n tweeën aan het kiezelen. Bij enkele nummers vroeg ik aan Bart: word jij nou eens snelweg. In plaats van prachtig invoelend alles mee te spelen, speel nou gewoon boem boem boem en dan zal ik wel rijden.»

Veto: Speelt het dan een rol of er publiek bij zit of niet?

Vermeulen: «Natuurlijk want daardoor is het helemaal geen repetitie. Trouwens, als je dingen uitprobeert, neem je toch eerst een soort vorm. Helemaal from scratch beginnen, daar heeft het publiek niets aan. Als je mij twaalf keer hetzelfde refreintje hoort zingen, dan ben ik aan het komponeren. Nou dat is niet om aan te horen. Vraag het aan mijn bureu, die worden er gek van. “Ja Bram, nou kennen we het wel.”»

Windvaantje

Veto: Veel van jouw teksten zijn visueel, met uitgewerkte beschrijvingen.

Vermeulen: «Ik ben me ervan bewust dat je altijd in beelden moet proberen te schrijven. Misschien beseffen weinigen dat maar wij mensen denken altijd in beelden. Denken is in feite een beeld projecteren. Dat blijkt uit onze taal: als je iets begrijpt dan heb je inzicht. Je ziet het in. Dat is prachtig, dat is in alle talen hetzelfde. Dat betekent dus dat je van binnen ziet hoe het in mekaar zit. Als ik mensen dus iets wil laten zien, probeer ik een situatie te creëren waarnaar ze kijken en waarin ze kunnen binnengaan. Iedereen gaat er anders naar binnen. Als ik zeg “bospad”, dan denk jij aan een ander bospad dan hij. Iedereen heeft zijn eigen bospad maar ondertussen heb ik jullie wel op een bospad.»

Veto: Beelden zijn heel duidelijk, scherp omlijnd. Toch zijn veel teksten vaak ook suggestief.

Vermeulen: «Die suggestiviteit noem ik mystificerend. Soms denk je: ik heb een heel mooi beeld, maar als ik het moeilijker ga zeggen wordt het poëzie. Het Frank Boeyen-mysterie. Ik heb dat niet. Ik hou van de klare lijn, ook in strips zoals bij Hergé. Eén lijntje, één kleurvakje en het is er. Ik hou ook van dichters van de klare lijn die proberen normale woorden te gebruik-

ken, normale begrippen en normale beelden, en die toch iets oproepen van “tak!”. Maar er zijn ook songs van Leonard Cohen waarvan ik de helft van de tekst niet begrijp. Toch is het prachtig, die mooie lage stem. Het kan dus werken. Ik heb ook eens de tweede van deUS zitten ontleden. Ik begrijp niks van die teksten. Iedereen vindt het geweldige gedichten maar volgens mij is het wartaal. Mystificeren is bijzonder doen. Ik kijk daar met een glimlach naar. Dan denk ik: “Wat schattig! Hun moeder zal ze wel erg aardig vinden.”»

Veto: Je zong ooit dat je steeds meer idealeen kwijtraakt. Heb je er nog over?

Vermeulen: «Het grappige is dat die idealeen verschoven zijn naar iets anders. Ik heb

ste wat er is. Ik begrijp dat wel maar ik ken dat probleem zelf niet.»

Veto: Een retentie zit er dus voorlopig niet in?

Vermeulen: «Freek en ik zijn mijlener uit elkaar gegroeid. Hij begrijpt niet eens waar- mee ik bezig ben: tijdsloosheid, wat we hier op aarde doen. Men noemt dat vaak links maar de grond is heel anders. Vroeger ook al. Ik kom uit een echt links nest terwijl Freek uit een rechts gereformeerd nest kwam. Voor hem was het enorme afzet om lange haren te krijgen en dingen te gaan roepen. Voor mij helemaal niet.»

«Het is soms wel tragisch, zoals Youp van 't Hek roept over de mensen die zijn kaarten kopen “dat is mijn pubiek niet”. Nou dan heeft ie nooit goed gekeken want

(foto Steven Van den Eede)

heel lang het idee gehad dat je de samenleving kon verbeteren. Nu is mijn ideaal om erachter te komen wat ik hier op aarde doe. De maatschappelijke idealeen vind ik ten opzichte van de spirituele bijna onzin.»

Veto: Jouw oude kompaan Freek De Jonge zei onlangs dat hij zijn linkse idealeen voor een stuk kwijt was en dat hij zelfs rechtse ideeën begon te begrijpen.

Vermeulen: «Ik vraag me af of je ze ooit gehad heeft. (uitbundig lach) Jan Vrijman zaliger, de Nederlandse columnist, heeft Freek eens in grote woede doen ontsteken door hem een windvaantje te noemen. Freek hoort bij de ambitieuze aristocraten, mensen die sukses najagen. In de tijd dat wij begonnen was links zijn, en intellectueel, en sinisch, the way to succes. Dus was Freek links en intellectueel en sinisch. Nu heeft het hedonisme in volle hevigheid een plaats veroverd en is er niemand meer om zogenaamde boodschappen te maken. Sukses is nu iets anders en je ziet dat Freek zijn imperium enorm verkleind en afgekalld is. Voor iemand die ambitieus is het moeilijk-

die mensen zitten al jaren bij hem in de zaal. Het is vreemd als een artiest niet meer weet wie bij hem in de zaal zit. Dan leeft hij in een compleet illusionaire wereld.»

Veto: Hoe heb je zelf je publiek zien evolueren?

Vermeulen: «Het eerste publiek waar ik voor optrad was mijn publiek niet, maar dat van Neerlands Hoop. Dat publiek is voor tachtig procent met Freek meegestapt. Hij heeft dat naar zich toe gebogen en knap verdergezet. Voor mij was Neerlands Hoop een afspraak tussen twee mannen. Ik heb mijn publiek helemaal zelf moeten opbouwen. In het begin speelde ik voor vijftien, twintig man. Ik vond dat ook niet erg. Met Neerlands Hoop had ik meegemaakt dat als je een scheet laat, iedereen vindt dat hij lekker ruikt. En dat is niet leuk want je weet zelf dat hij stinkt. Mijn publiek loopt nu van zestig tot achtien en dat betekent denk ik heel voorzichtig - dat het inhoudelijk publiek is: ze komen voor de inhoud, niet voor de vorm. Vorm is altijd aan leeftijd gebonden.»

Veto: Je zegt dat je je zelf vaak nog zesten voelt.

Vermeulen: «Op een bepaald moment zagen beeldende kunstenaars Afrikaanse kunst op een tentoonstelling in Parijs. Een klap. Ze realiseerden zich dat ze kunst moesten gaan maken vanuit naïviteit. En die heb je als je zesten bent, een beetje besmuikt want je wordt al geil van de meisjes. Nou is het vreemde aan mij dat die naïviteit een state of mind is. Ik ben erachter dat iedereen een soort gefixeerde leeftijd heeft, dat iedereen een innerlijke leeftijd heeft en dat die konstant is.»

Veto: Veel van jouw liederen zijn pessimistisch maar aan de oppervlakte vrolijk.

Vermeulen: «Vergelijk het met een Ensor: ziet er vrolijk uit maar het is ellende. Pure vrolijkheid is een vakmatig truukje. Zingen om anderen vrolijk te maken, is geen vrolijkheid maar een vak. Ik ben iemand die graag mededeelt. Als er anderen zijn die die mededeling meemaken en vatten, dan voel ik me heel prettig.»

Veto: Dat is het roer dat je in je handen voelt.

Vermeulen: «Dat is mooi, hoe kom je daaraan?»

Veto: Heb ik van jou.

Vermeulen: «Echt? Wanneer heb ik dat gezegd?»

Veto: Een stuurman moet het schip verlaten als hij geen roer meer in zijn handen voelt. Neerlands Hoop.

Vermeulen: «Dat is van Freek, maar het is het lied dat ik het liefste zong. Het betekende eigenlijk wat anders, maar het klopt wel.»

“Maak mij ongelukkig, dan ben ik gelukkig. Dat is de blues”

Veto: Je laatste toernee wordt omschreven als muzikaal theater.

Vermeulen: «Ja, zo kan je me altijd wel omschrijven. Wat ik doe is ook theater en dat heeft met dat mededelen te maken. De opdracht is overdracht. Muziek is maar het middel.»

«Kabaret is tegenwoordig populair maar heeft slechts één doel: je aan het lachen brengen. Een wanhopig doel. Mensen gaan tegenwoordig uit om te lachen. Dat is toch droevig. Vroeger ging je naar klassieke muziek luisteren en had je een prachtige avond. Nu willen ze lachen en dat lachen is over zodra de “haha” voorbij is. Daarna zitten ze weer sacherijng in de kroeg. Sjongejonge, wat een ellende. Wij hebben met Neerlands Hoop de aanzet daartoe gegeven maar wij gebruikten de lach om onze idealeen uit te dragen.»

«Het is mijn taak als kunstenaar om jou in je hoofd te laten denken dat het echt is. Aan het einde van De beuk erin kom ik tot een soort slotsom: “verschrikkelijk het inzicht, vreugde is mijn echte staat van zijn. Ik kies liever voor ellende, ik verlies me liever in pijn”. En dan ga ik een heel droevig lied zingen over mijn vrouw die mij verlaat. In twee seconden is iedereen met het lied mee. Er zijn misschien twee in de zaal die denken, ja nou pak ik het niet meer. Hij vertelt een truuk en hij doet hem. Ze luisteren. Je kan zeggen: ik ga nu een lied zingen over mijn vader die dood is - hij is helemaal niet dood - en na vijf minuten pakken mensen elkaars hand vast. Ze willen die emoties hebben, intuïtieve herkenning, maak mij ongelukkig, dan ben ik gelukkig. Dat is de blues. Fassinierend om mee te spelen maar een paradox in mijn bestaan want hoe ouder ik word, hoe groter de glimlach en hoe groter de neiging om er openlijk mee te spelen. De Randy Newman-neiging, die speelt daar al jaren mee, ik wil echt dat mijn publiek daarachter komt, maar uiteindelijk mag het kiezen.»

Peter Mangelschots
Maarten Van Meer